

ΟΝΕΙΡΑ ΖΩΗΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΑΘΑΝ. ΚΑΠΠΟΥ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ
ΣΕΙΡΑ:

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΟΛΗ,	2007
ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ,	2007
ΕΥΜΟΡΦΙΑ	2007
ΜΝΗΜΕΣ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΤΕΛΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,	2007
ΔΙΑ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΥ,	2008
ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ,	2008
ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΝΑ,	2008
ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΡΑΣΙΝΗ ΟΧΙΑ,	2009
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ,	2010
ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΞΕΧΑΣΑΝ ΤΟ ΘΕΟ,	2010
ΔΥΣΒΑΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ,	2011
Ο ΕΠΟΜΕΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ,	2011
ΘΕΚΛΑ,	2012
ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΕΣ	2012

Ο Συγγραφέας Αθανάσιος Κάππος γεννήθηκε στην Λαμία το 1936. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, και όταν τελείωσε το γυμνάσιο φοίτησε στην τεχνική σχολή του Κώστα Παναγιωτόπουλου απ' όπου πήρε και το πτυχίο του μηχανικού.

Το ανήσυχο όμως, πνεύμα που τον διακρίνει, δεν τον άφησε να ακολουθήσει αυτόν τον κλάδο.

Ασχολήθηκε με οικοδομικές δραστηριότητες και το 1975 έφτιαξε με τα δύο αδέρφια του τεχνική εταιρεία με αντικείμενο την κατασκευή πολυκατοικιών.

Τα τελευταία όμως χρόνια μια ακατανίκητη εσωτερική δύναμη τον ώθησε στην συγγραφή ορισμένων βιβλίων με θέματα είτε που είχε βιώσει είτε που δημιουργούσε με την φαντασία του...

Σαν Πρόλογος

Ένα βιβλίο «χτισμένο» με απλά υλικά.

Εμπειρίες, φαντασία και δομημένο λόγο.

Ό,τι λάμπει δεν είναι πάντα χρυσός.

Μια ιστορία βγαλμένη μέσα από εμπειρίες μίας ολόκληρης ζωής.

Η διαδρομή μίας τρυφερής αγάπης που πέρασε μέσα από σαράντα κύματα και η οποία όμως άντεξε στο πέρασμα του χρόνου.

Η ατμόσφαιρα μίας εποχής στα μέσα περίπου του περασμένου αιώνα, τα μίση και οι μισαλλοδοξίες που σημάδεψαν εκείνη την εποχή και η διαφορά των κοινωνικών τάξεων. Και μέσα σ' όλα αυτά, ένας ψυχρός δολοφόνος κυκλοφορεί ελεύθερος διαλέγοντας τα θύματά του.

Η αστυνομία αδυνατεί να τον εντοπίσει, υπάρχει ο άνθρωπος που θα τον σταματήσει;

ΟΝΕΙΡΑ ΖΩΗΣ

Εκείνο το πρωινό του 1950 ο Στέργιος σηκώθηκε, ντύθηκε, πήρε τα βιβλία του και ξεκίνησε για το σχολείο. Ήταν στα δεκαοχτώ του και φέτος θα τελείωνε την ογδόη γυμνασίου. Ξεκινώντας από το σπίτι του που ήταν στην οδό Εκκλησιών κατέβηκε στην Όθωνος και πήρε τον δρόμο που θα τον πήγαινε στο πέτρινο γυμνάσιο. Ήταν μήνας Φλεβάρης και την προηγούμενη μέρα είχε χιονίσει. Το κρύο ήταν τσουχτερό και ο κόσμος όλος κυκλοφορούσε με βαριά ρούχα και σηκωμένους γιακάδες. Αυτός φορούσε ένα πουλόβερ μάλλινο που του είχε πλέξει με τα χέρια της η μάνα του η κυρά Μαριγούλα.

Άξια γυναίκα που ήταν και αυτή. Πέντε παιδιά είχε, το μικρότερο η Αργυρώ βύζαινε ακόμα αν και περπατούσε. Όπου έβλεπε την μάνα της να στέκει και να κάνει δουλειές πήγαινε δίπλα της τής έβγαζε το στήθος έξω και βύζαινε. Είδε και έπαθε μέχρι να την αποκόψει.

Έφθασε περίπου στο ύψος της πλατείας Λαού όταν ξαφνικά ξεπρόβαλε από την γωνία της οδού Κολοκοτρώνη μία εντυπωσιακή γυναίκα. Είχε ύψος γύρω στο ένα ογδόντα, ξανθιά με πλούσια μαλλιά και μπλε μάτια. Φορούσε ένα γούνινο παλτό καφετί μπότες, με τακούνι και το βάδισμά της ήταν απαλό, ρυθμικό και σου θύμιζε επίδειξη από μανεκέν.

Ο Στέργιος για μια στιγμή κοκάλωσε.

Τι ουρί του παραδείσου ήταν αυτό που έβλεπε να 'ρχεται από απέναντί του, μήπως ονειρευόταν; Στεκόταν με το στόμα ανοιχτό και την κοίταζε όσο αυτή τον πλησίαζε, και όταν έφτασε κοντά του, του χαμογέλασε με ένα χαμόγελο θεϊκό και συνέχισε τον δρόμο της. Γύρισε και την κοίταζε για αρκετή ώρα ώσπου χάθηκε ανάμεσα στον κόσμο. Τότε κούνησε το κεφάλι του για να συνέλθει. Τι ήταν αυτό που αντίκρυσε, υπάρχουν τέτοιες γυναίκες αναρωτήθηκε και πού είναι κρυμμένες; Συνέχισε τον δρόμο του αλλά η οπτασία της ξανθιάς με τη γούνα ήταν συνέχεια μπροστά του μέχρι που μπήκε στο προαύλιο του

σχολείου. Στις οχτώ ακριβώς ο γυμναστής Μίχος σφύριξε με την σφυρίχτρα του και όλες οι τάξεις μπήκαν στην γραμμή για την καθιερωμένη πρωινή προσευχή. Σε λίγο όλα τα παιδιά άρχισαν να ανεβαίνουν τα πέτρινα σκαλιά που οδηγούσαν στις αίθουσες. Ο Στέργιος μπήκε μέσα και πήγε και κάθισε στο θρανίο του.

Καθότανε στο τελευταίο θρανίο γιατί ήταν λίγο ψηλός και θα δημιουργούσε πρόβλημα αν καθότανε μπροστά. Σε λίγο ήρθε και κάθισε δίπλα του ο Ντίνος. Από την πρώτη γυμνασίου ήταν στην ίδια τάξη και έτσι είχαν γίνει κολλητοί φίλοι όλα αυτά τα χρόνια. Μαζί καθότανε στο θρανίο, μαζί κάνανε παρέα κυνηγώντας κοριτσόπουλα, μαζί πήγαιναν όποτε είχαν χαρτζιλίκι στο σινεμά και οι συμμαθητές τους, τους φώναζαν Σιαμαίους. Σε λίγο μπήκε μέσα ο Μαθηματικός και άρχισε το μάθημα. Πήρε την κιμωλία και άρχισε να σημειώνει στον πίνακα καινούριες ασκήσεις. Ο Στέργιος μέσα στις γραμμές που έβγαιναν στον πίνακα έβλεπε το ουρί που συνάντησε στον δρόμο. Το μυαλό του έψαχνε έναν τρόπο να την ξαναδεί και αναρωτιότανε, αν θα του δινόταν άραγε ξανά αυτή η δυνατότητα. Όταν χτύπησε το κουδούνι και βγήκανε στο προαύλιο τον πλησίασε ο Ντίνος και τον ρώτησε.

- Τι έπαθες εσύ σήμερα και δεν μιλάς, μήπως έφαγες το μουγγόχορτο;

Ο Στέργιος τον κοίταξε και κούνησε το κεφάλι του.

- Άστα σήμερα έπαθα την πλάκα μου.

Και του εξήγησε όλη τη σκηνή που διαδραματίστηκε στην οδό Όθωνος.

- Και γι' αυτό είσαι έτσι ρε, γιατί άσχημη είναι η φιλενάδα σου η Ρούλα;

- Δεν λέω καλή είναι αλλά αυτό ήτανε άλλο πράμα.

- Έλα σταμάτα να την σκέπτεσαι, το βράδυ θα πάμε στην «Τιτάνια» έχει το (Όσα παίρνει ο άνεμος), θα 'ρθουν και τα κορίτσια.

Την ίδια εποχή στην περιοχή του Σλα μαχαλά στην πόλη της Λαμίας και συγκεκριμένα στο προαύλιο της εκκλησίας του Αγίου Γεωργίου είχαν στηθεί τρεις καλύβες που ζούσαν μέσα τρεις οικογένειες.

Ήταν οι «καταδιωκόμενοι» όπως τους έλεγαν, αυτοί δηλαδή που είχαν φύγει από τα χωριά τους λόγω του εμφυλίου πολέμου κυνηγημένοι είτε από τους αντάρτες είτε από τους Σουρλέους που δρούσαν στην περιοχή.

Σε μια καλύβα από αυτές ζούσε και η οικογένεια της Ρούλας, της φιλενάδας του Στέργιου.

Ο πατέρας της είχε πάει στο δεύτερο αντάρτικο και η υπόλοιπη οικογένεια φοβούμενη τα αντίποινα από τους Σουρλέους φύγανε από το χωριό τους το Λιμογάρδι και εγκαταστάθηκαν στην καλύβα του Αγίου Γεωργίου. Μέσα στην καλύβα ζούσανε τέσσερα άτομα. Η μάνα της Ρούλας η κυρά Ρήνου, ο μεγάλος της αδερφός Πάνος και μια μικρότερη αδερφή της η Λαμπρινή. Η Ρήνου με τον Πάνο που ήταν γύρω στα είκοσι δούλευαν σε ένα καμίνι στην περιοχή του Παγκρατίου που φτιάχνανε χειροποίητα τούβλα και κεραμίδια, δηλαδή δουλειά που τσάκιζε κόκαλα αλλά δεν είχανε και άλλη επιλογή. Τότε για να επιβιώσεις έπρεπε να δουλεύεις σκληρά και οι συνθήκες που ζούσαν οι πιο πολύ ήταν απάνθρωπες. Τις δουλειές του σπιτιού, πλύσιμο μαγείρεμα και ό,τι άλλο χρειαζότανε τις είχε αναλάβει η Ρούλα που ήταν γύρω στα δεκαπέντε.

Την ίδια χρονιά ο πατέρας της Ρούλας ο Νίκος γύρισε από το βουνό και εγκαταστάθηκε στην καλύβα. Τότε πήγε και εργαζότανε ως εργάτης σε κάτι χτιστάδες. Η δουλειά ήταν πολύ σκληρή, λάσπη και πέτρες κουβαλούσε όλη μέρα, αλλά δεν βαρυγκομούσε έπρεπε πάση θυσία να ζήσει την οικογένειά του και αυτό έκανε.

Ήτανε Κυριακή. Το πρωί η Ρούλα σηκώθηκε, πλύθηκε, χτενίστηκε και πήγε στην εκκλησία. Προσκύνησε την εικόνα του Αγίου Γεωργίου και μετά πλησίασε την εικόνα της Παναγίας. Το πρώτο που την

παρακάλεσε προσκυνώντας την ήταν να φυλάει την οικογένειά της και τον Στέργιο. Γι' αυτήν ο Στέργιος ήταν ο κόσμος όλος.

Μετά το σχόλασμα πήρε τη Λαμπρινή που ήτανε γύρω στα δέκα και είπε στην μάνα της ότι θα πάνε μια βόλτα. Πήρανε τον περιφερειακό δρόμο που οδηγούσε στο Κάστρο. Δίπλα στο κάστρο κάτω από τον δρόμο βρίσκεται η εκκλησία της Παναγίας Αρχοντικής. Εκεί οδήγησε τα βήματά της γιατί εκεί ήξερε ότι την περιμένει ο Στέργιος.

Μόλις είδε τα δυο κορίτσια αυτός σηκώθηκε από το παγκάκι που καθότανε στο προαύλιο και τις καλωσόρισε. Η Ρούλα κάθισε δίπλα του στο παγκάκι και η Λαμπρινή μπήκε μέσα να ανάψει τα καντήλια.

- Γεια σου Στέργιο μου, τι κάνεις, πως πάει το σχολείο;
- Την άλλη εβδομάδα αρχίζουν τα διαγωνίσματα και νομίζω τώρα αρχίζουν τα βάσανά μου.
- Γιατί; Εσύ είσαι καλός μαθητής, πιστεύω θα τα καταφέρεις, γιατί στενοχωριέσαι;
- Το απολυτήριο θα το πάρω, γι' αυτό είμαι σίγουρος, αλλά σκέφτομαι τη μετέπειτα πορεία μου γιατί πρέπει να φύγω. Θα πάω στην Αθήνα για να δώσω εξετάσεις για να μπω στη Νομική, ξέρεις τα όνειρά μου.

Η Ρούλα ήξερε τα όνειρά του. Ήθελε από μικρός να γίνει δικηγόρος, να υπερασπίζεται τα δικαιώματα των ανθρώπων γιατί έβλεπε την αδικία που υπήρχε γύρω του, τα αποτελέσματα που είχε ο εμφύλιος πόλεμος και ότι πάντα την πληρώνουν οι φτωχοί και οι ανυπεράσπιστοι. Αυτός ήτανε ο κόσμος του, πάνω σ' αυτό πατούσε.

Σήμερα όμως τον έβλεπε διαφορετικό, ήταν λίγο κρύος. Γιατί δεν την φίλησε όταν αντάμωσαν; Μήπως συνέβη τίποτα που αυτή δεν το ξέρει; Πάντα σε αυτό το παγκάκι της έλεγε τους στόχους του, τι ήθελε να γίνει. Από αυτό το παγκάκι όταν καθόσουν έβλεπες σχεδόν όλη την πόλη της Λαμίας. Κοιτώντας ο Στέργιος από εκεί της έλεγε: «Μια ημέρα εκεί απέναντι από το κτίριο των Δικαστηρίων θα ανοίξω το γραφείο μου

και εσύ θα είσαι στο σπίτι να προσέχεις τα παιδιά μας. Αυτόν το στόχο έχω στο νου όταν πολύ διαβάζω».

Του έπιασε το χέρι και κοιτώντας τον στα μάτια του λέει:

- Στέργιο μου, θα 'χεις εμένα δίπλα σου και πάντα θα σε στηρίζω, σε ήξερα για τολμηρό γιατί τώρα δειλιάζεις; Μήπως συνέβη κάτι τι που εγώ δεν το γνωρίζω;
- Όχι δεν συνέβη τίποτα απλώς τα συλλογιέμαι.

Τότε ήρθε δίπλα τους η Λαμπρινή και κόψαν την κουβέντα.

- Ρούλα, είναι ώρα να φύγουμε, κοντεύει μεσημέρι.

Τότε η Ρούλα σηκώθηκε, σηκώθηκε και ο Στέργιος, «γεια σου» του 'πε «θα ανταμώσουμε την άλλη εβδομάδα». Ο Στέργιος της χάιδεψε τα μαλλιά και πήρε το μονοπάτι που οδηγεί δίπλα στην εκκλησία των Αγίων Θεοδώρων.

Η Ρούλα έχοντας δίπλα την αδερφή της πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Στον δρόμο ήτανε αμίλητη δεν είπε ούτε κουβέντα, το ένστικτό της της έλεγε ότι κάτι συνέβη. Γνωρίζονταν με τον Στέργιο εδώ και έναν χρόνο. Τον ήξερε πολύ καλά γι' αυτό και ανησυχούσε. Αυτός ήτανε ζεστός πάντα την φιλούσε σαν εχωρίζανε μα τώρα άλλαξε τρόπο. Γιατί της χάιδεψε μόνο τα μαλλιά; Έπρεπε να το μάθει.

Τον δεσμό της αυτόν τον ήξερε μόνο η Λαμπρινή μα την είχε ορκίσει. Εκεί στην Παναγία Αρχοντική την είχε βάλει να γονατίσει μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και εκεί ορκίσθηκε πως δεν θα μαρτυρήσει τίποτα ποτέ και σε κανέναν. «Πρόσεξε» της είχε πει, «άμα τα μαρτυρήσεις η Παναγία θα σου κάψει την γλώσσα σου, θα 'ρθει κακό μεγάλο».

Ξαφνικά ένας κότσυφας πετάχτηκε από δίπλα τους μέσα από ένα πεύκο.

- Κοίταξε, της είπε η Λαμπρινή, έφυγε από την φωλιά του.

Πλησιάσανε και είδαν τη φωλιά. Μέσα ήταν δύο πουλάκια, είχανε το στόμα τους ανοιχτό φτερά είχανε λίγα.

- Πάμε να φύγουμε, είπε η Ρούλα, πρέπει να 'ρθει η μάνα τους για να μην ξεπαγιάσουν.

Κι αυτής το όνειρο ήτανε σαν μεγαλώσει να κάνει τα παιδιά της έχοντας το Στέργιο δίπλα της αυτόν που αγαπούσε. Ήθελε κάποτε να φύγει από την καλύβα της να φτιάσει το σπιτικό της, να ταξιδέψει στην ζωή τον κόσμο να γνωρίσει. Τώρα εκεί που ζούσε οι συνθήκες ήταν απάνθρωπες ζούσαν σαν τα γουρούνια. Έβλεπε τα σπίτια των άλλων κατοίκων της πόλης και ένιωθε ταπεινωμένη. Γιατί τάχα δεν είχε και αυτή το δικαίωμα να ζήσει σαν άνθρωπος, ποια ήταν η διαφορά τους; Γι' αυτό πάλευε στην ζωή αυτό θα κυνηγούσε.

Δίπλα της η φύση ήταν πρόσχαρη και τα πουλιά κελαηδούσαν, είχε 'ρθει η άνοιξη ερχόταν το καλοκαίρι. Στον νου της όμως άρχισαν να 'ρχονται πρωτοβρόχια. Τι ήτανε αυτό που άλλαξε; Έπρεπε να το μάθει.

Όταν κατηφόρισε από την Αρχοντική ο Στέργιος οδήγησε τα βήματά του στο κέντρο της πόλης. Εκεί απέναντι από το μνημείο του Αθανασίου Διάκου ήταν το σφαιριστήριο του (Μαρκεζίνη). Αυτό ήταν το παρατσούκλι του έτσι τον εφώναζαν. Ήτανε καφενείο αλλά σε μια γωνιά είχε ένα μπιλιάρδο και καναδυό ποδοσφαιράκια με ξύλινους παίχτες. Εκεί περνούσε την ώρα της τότε η νεολαία, αυτή ήταν η διασκέδασή τους.

Σαν μπήκε μέσα ο Στέργιος είδε τον φίλο του τον Ντίνο να παίζει μπιλιάρδο με έναν ηλικιωμένο. Ήταν ένας υπάλληλος της Εμπορικής Τράπεζας ο οποίος ήταν και ο δάσκαλός τους. Αυτός τους έμαθε τους όρους του παιχνιδιού, και τους είχε βάλει μέσα στο παιχνίδι. Πήρε μια καρέκλα κάθισε δίπλα σ' ένα τραπεζάκι και παρακολουθούσε. Ο Ντίνος μάταια προσπαθούσε, η διαφορά της κλάσης τους ήταν πολύ μεγάλη και έτσι πολύ γρήγορα ο δάσκαλος ήταν ο νικητής όπως αναμενόταν. Τότε ο

Ντίνος πήγε και κάθισε στο τραπέζι του Στέργιου. Ο δάσκαλος μετά πήρε άλλον (μαθητή) και άρχισαν να παίζουν.

- Τι έγινε πάλι έχασες; Πείραξε ο Στέργιος τον Ντίνο.
- Κάποτε και εγώ θα γίνω σαν αυτόν να δεις που δε θα αργήσει. Εσύ πες μου πώς τα πας, πώς έχεις την υγείά σου.
- Άστα, οι πονοκέφαλοι συνεχίζονται, δεν ξέρω τι να κάνω.
- Καλά, τι σου είπε ο γιατρός, πώς το αντιμετωπίζεις;
- Μου έδωσε ένα παυσίπονο αλλά δεν βαριέσαι, πρέπει να πάω να κοιταχθώ, θα πάω στην Αθήνα.

Σαν πήρε ο Στέργιος το απολυτήριο κατέβηκε στην Αθήνα, όμως οι έννοιες που είχε με τα διαβάσματα δεν τον άφησαν να επισκεφθεί γιατρό, το αμέλησε τελείως. Μαζί του είχε κατεβεί και ο Ντίνος αλλά αυτός έδωσε στην Ιατρική αυτό ήταν το όνειρό του. Πέτυχαν τους στόχους τους και οι δύο και έτσι νοίκιασαν ένα δωμάτιο στον Περισσό κοντά στην Εκκλησία της Αγίας Αναστασίας. Περνούσαν την φοιτητική ζωή με κόπο και στερήσεις, γιατί έβλεπαν τα άλλα παιδιά να 'χουν και να ξοδεύουν μα αυτοί ήταν φτωχόπαιδα χωρίς περιουσία. Ο πατέρας του Ντίνου ήταν μάστορας, γιαπιά έφτιαχνε και αχυρώνες. Του Στέργιου ήταν γαλατάς έφτιαχνε και γιαούρτια. Τα χρόνια περνούσαν δύσκολα για τα δυο φιλαράκια αλλά αυτοί είχαν τους στόχους τους και έπρεπε να τους πετύχουν. Κάπου κάπου ο Στέργιος όταν είχε κενά, κατέβαινε στην Λαμία να δει τους δικούς του αλλά και την Ρούλα το κορίτσι του την πρώτη του αγάπη. Την τελευταία φορά που κατέβηκε αντάμωσε εκεί στην οδό Καποδιστρίου μπροστά από το γυμνάσιο την Λαμπρινή την αδερφή της Ρούλας. Είχε μεγαλώσει και αυτή τώρα ήτανε στην Τετάρτη γυμνασίου. Την βρήκε την ώρα που έβγαινε από το «Μουστάκειο» και έτσι περπάτησαν για λίγο μαζί μια και είχανε τον ίδιο δρόμο.

- Γεια σου Στέργιο, πώς πάει το πανεπιστήμιο, αργείς πολύ ακόμα;

- Όχι δεν αργώ είμαι στο τελευταίο χρόνο, εσύ πώς πας με τα μαθήματα; Καλά είναι η Ρούλα;
- Από υγεία είμαστε καλά, μα ζούμε ακόμα στην καλύβα και ξέρεις τα προβλήματα είναι πολλά και καίρια.
- Μην στενοχωριέσαι ελπίζω με τον καιρό να διορθωθούν, να ‘ρθουν καλύτερες μέρες. Να πεις στην Ρούλα ότι μεθαύριο θα φύγω, αν μπορεί το απόγευμα να ‘ρθει στην Αρχοντική που θα την περιμένω.

Το απόγευμα γύρω στις πέντε ο Στέργιος πήρε το μονοπάτι που οδηγούσε στην εκκλησία. Άνοιξε την πόρτα και τα βήματά του τον οδήγησαν μπροστά από την εικόνα της Παναγίας Αρχοντικής. Έσκυψε την προσκύνησε και μετά γονάτισε μπροστά της και άρχισε να κλαίει. Έκλαιγε με αναφιλητά που δεν μπορούσε να σταματήσει και εκεί την παρακάλεσε να του δώσει την υγεία του. Να λυπηθεί πρώτα τη μάνα του, την κυρά Μαριγούλα γιατί τον είχε μοναχογιό δεν έπρεπε να τον χάσει. Ξαφνικά άκουσε φωνές, ερχόταν τα κορίτσια. Σηκώθηκε σκουπίστηκε και βγήκε έξω να τις αποδεχτεί, να τις καλωσορίσει. Αντάμωσαν στο προαύλιο και η Ρούλα έτρεξε στην αγκαλιά του, εκεί μόνο ένιωθε ασφάλεια ακούγοντας τους χτύπους της καρδιάς του. Ο Στέργιος της χαίδεψε τα μαλλιά, της έσφιξε το χέρι, γι’ αυτόν αυτή ήταν η σιγουριά, το απάνεμο λιμάνι. Η Λαμπρινή έχοντας στο χέρι της ένα μπουκάλι λάδι πέρασε μέσα στην εκκλησία να ανάψει τα καντήλια.

- Στέργιο μου, τι κάνεις; σ’ έχασα κι έχασα την ζωή μου, καλά είσαι μάτια μου μήπως στενοχωριέσαι;
- Είμαι καλά αγάπη μου εσύ πώς τα πορεύεις έμαθες την μοδιστρική ράβεις κανά φουστάνι;
- Έννοια σου τελείωσα και άρχισα να ράβω, έβγαλα και τα πρώτα μου λεφτά γύρω στις τρεις χιλιάδες.
- Μπράβο κορίτσι μου, είσαι άξια γι’ αυτό και σ’ αγαπάω, είσαι η ζωή μου ολάκερη, το αίμα που στις φλέβες μου κυλάει.

- Στέργιο μου μιλάς σαν ποιητής, μήπως έβαλες λάθος στόχο;
- Όχι κορίτσι μου αυτά τα λόγια μου 'ρχονται στο νου όταν εσένα βλέπω, αλλά ξέρεις ότι οι καιροί είναι δύσκολοι και πρέπει λεφτά να βγάλω, ελπίζω μετά από κανένα εξάμηνο ίσως τα καταφέρω.
- Μα εσύ ακόμα δεν πήρες το πτυχίο σου πώς θα τα καταφέρεις;
- Θα πηγαίνω τις ελεύθερες ώρες μου στο γραφείο ενός Μεγαλοδικηγόρου, εκεί θα μάθω πρακτική, θα μάθω πολλά ακόμη.

Η Ρούλα τον αγκάλιασε, τον φίλησε στο στόμα, εκεί ένιωσε την ανάσα του, την γλύκα των χειλιών του. Μετά αγκαλιασμένοι όπως ήτανε κοίταξαν προς τα κάτω.

Η Λαμία από εκεί φαινότανε σαν να 'χεις μπροστά σου έναν καλλιτεχνικό πίνακα σπουδαίου ζωγράφου με κτήρια, δρόμους και πλατείες.

Πέρα από αυτή απλώνονταν η κοιλάδα του Σπερχειού ποταμού, καταπράσινη, τόπος ευλογημένος, και αυτός σαν ένα τεράστιο φίδι κατέληγε στον Μαλιακό κόλπο. Μαζί του κουβαλούσε την δροσιά που είχε πάρει από τις πηγές του Τυμφορηστού ποτίζοντας την διψασμένη από την ξηρασία κοιλάδα. Αυτός της έδινε ζωή με τα κρύα νερά του. Την φρόντιζε καθημερινά, την έκανε νυφούλα και αυτή (χόρευε) μέσα στα μάτια σου, με την φορεσιά που της είχε βάλει. Χρώματα έβλεπες πάνω της διάφορα, πράσινα, κίτρινα και σκούρα, και στο βάθος ορθωνόταν ένας γίγαντας, ήτανε η Οίτη. Καταπράσινο βουνό με σχήμα ξαπλωμένης ανάσκελα γυναίκας ήτανε εκεί ακοίμητος φρουρός αιώνες τώρα. Την φύλαγε από την βαρυχειμωνιά το χειμώνα, και το καλοκαίρι την προστάτευε από τον καυτό τον λίβα. Αχ, τι όμορφη που είναι η ζωή, και ο Θεός πώς τα 'χει εναρμονίσει. Όλα τα 'χει φτιαγμένα ταιριαστά σαν πίνακα ζωγράφου. Όμως αυτόν τον θαυμάσιο πίνακα ο άνθρωπος βάλθηκε να τον καταστρέψει με τις παρεμβάσεις του, τα έκτροπα που κάνει.

Κάποια στιγμή η Ρούλα σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε πίσω της. Πάνω από το κεφάλι της έστεκε το φρούριο, το Κάστρο της Λαμίας. Έστεκε εκεί σαν φύλακας Άγγελος, ήτανε ο προστάτης. Αυτό την υπεράσπιζε αιώνες τώρα από τους εχθρούς, αυτούς που θέλανε κατά καιρούς να την υποδουλώσουν. Έτσι και αυτή τώρα ένιωθε μέσα στην αγκαλιά του Στέργιου, ασφάλεια και σιγουριά.

Ο Στέργιος από εκεί έβλεπε το πέτρινο γυμνάσιο και θυμήθηκε τα μαθητικά του χρόνια. Θυμήθηκε όλους του καθηγητές, τον μπάρμπα Κώστα τον φυσικοπώλη. Αυτόν που δεν τον συμπάθησε ποτέ, ήταν ο κύριος Ανδρέου. Καθηγητής και αυτός να σου πετύχει. Ήταν πολύ βρωμόστομος, εγωιστής και υπερόπτης. Όλα τα φτωχόπαιδα τα ‘βριζε, γουρούνια και γαιδάρους, και αν κανέναν μαθητή φορούσε ρούχα μπαλωμένα τότε αφινίαζε, τον πιάναν τα διαόλια.

- Βρε γουμάρι, του έλεγε, τι ήρθες να κάνεις εδώ; Βρε εσύ έπρεπε να καθίσεις στο χωριό σου να βοηθήσεις τον πατέρα σου βρε, στα χωράφια να γίνεις αγρότης. Γράμματα βρε γουμάρι πρέπει να μάθουν τα παιδιά των καθηγητών βρε των αξιωματικών και αυτών βρε που έχουν την δυνατότητα που ‘χουν μια θέση στην κοινωνία. Οι χωριάτες πρέπει να καθίσουν στα χωριά τους βρε να γίνουν θεριστάδες.

Αυτά τα λόγια έλεγε, και ο Στέργιος τον μισούσε. Νόμιζε ότι επειδή αυτός φορούσε παπιγιόν, αυτό του ‘δινε το δικαίωμα όλους να τους βρίζει, αλλά συνήθως τα φτωχόπαιδα προκόβουνε σ’ όλες τις επιστήμες. Αυτά τα λόγια είχαν γιγαντώσει την θέληση του Στέργιου και είχε βάλει στόχο του κάποτε να προκόψει, να υπερασπίζεται τους φτωχούς αυτούς που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα.

Πάντα στην κοινωνία που ζούμε μερικοί που έχουν κάποιο (αξίωμα) βλέπουν τους άλλους σαν παρακατιανούς, σαν να ‘ναι τιποτένιοι. Όμως όλους μας ένας Θεός μας έφτιαξε, μας έπλασε το ίδιο χέρι. Αυτό το χέρι μας έφερε στη γη, αυτό μας κατευθύνει. Όμως κάποιοι

από εμάς ξεκόβουνε, πιάνουνε άλλο δρόμο. Παίρνουν τον δρόμο τον στραβό, τον δρόμο του διαβόλου. Νομίζουν ότι αυτοί είναι τώρα οι έξυπνοι και οι άλλοι τα απολιφάδια. Όμως αν είσαι άνθρωπος σωστός, άνθρωπος καθώς πρέπει, πρέπει να είσαι ταπεινός να 'σαι προσγειωμένος.

Αν σου 'δωσε πλούτη ο Θεός και κάποια θέση στην κοινωνία είναι γιατί σε όπλισε με πίστη και σοφία. Αυτά πρέπει να μεταδώσεις, στον λαό και όχι να καυχιέσαι, γιατί μπορεί να αργεί αλλά πάντα τιμωρεί αυτούς που τον ξεχνάνε.

Στο τέλος τους κάνει να σέρνονται στην γη, εκεί να σκουλικιάσουν. Γιατί όλα εδώ πληρώνονται όλα στο χώμα καταλήγουν. Αυτά σκεφτότανε ο Στέργιος εκεί που καθότανε μέσα στην αγκαλιά της Ρούλας. Αυτή ήθελε να 'χει πάντα δίπλα του μαζί της να περπατήσει. Όμως αυτοί οι πονοκέφαλοι, που δεν τον απαρνιόταν τον προβληματίζαν πολύ του κόβανε τον δρόμο...

Γιατί τον δοκίμαζε ο Θεός; Γιατί τον σταματούσε; Άραγε αυτό ήταν κάποιο μήνυμα; Κάτι που ήθελε να προλάβει; Αν ήτανε αυτό τότε έπρεπε να 'ναι προσεκτικός απέναντι στην Ρούλα...

Από τις σκέψεις του τον έβγαλε ο ερχομός της Λαμπρινής που βγήκε από την εκκλησία.

- Ρούλα νομίζω πως πρέπει να πηγαίνουμε γιατί πολύ αργούμε, σε λίγο θα νυχτώσουμε και ο πατέρας θα γκρινιάζει.

- Προχώρα εσύ Λαμπρινή και 'γω θα σε προλάβω, να πω δυο κουβέντες θέλω στον Στέργιο μου πριν πάλι χωριστούμε.

Προχώρησε τότε η Λαμπρινή μαζεύοντας λουλούδια, θα τάβαζε στην Παναγιά που 'χανε στην καλύβα.

- Πες μου αγάπη μου γιατί είσαι σκεφτικός τι σε προβληματίζει; Μήπως έκανα τίποτα που δεν θες, μήπως άλλαξες γνώμη;

- Όχι κορίτσι μου προς Θεού μην βάζεις κακό στο νου σου απλώς προβληματίζομαι νιώθω σαν κουρασμένος.
- Μήπως σε κούρασα εγώ, μήπως το φέρσιμό μου; Αν είναι κάτι τέτοιο θέλω να μου το πεις για να το διορθώσω.
- Δεν είναι τίποτα από αυτά να μην στενοχωριέσαι απλώς σκέφτομαι το μέλλον μου, τις τέσσερις αδερφές μου.
- Γι' αυτό μην σκέπτεσαι πολύ 'γω θα σε περιμένω αν θες με παίρνεις κάποτε, αν θες μπορείς να φύγεις.
- Μην βάζεις τέτοια μες το νου, μην σκάζεις δίχως λόγο, εγώ εσένα αγάπησα, εσένανε θα πάρω.

Όταν έφτιαξε ο Θεός τον άνθρωπο τον προίκισε με πολλά χαρίσματα όπως όλα τα πλάσματά του. Σ' αυτόν όμως στάθηκε πιο απλοχέρης γιατί του 'δωσε μυαλό, να σκέφτεται και να προγραμματίζει τις επόμενες κινήσεις του με μαθηματική ακρίβεια. Δεν είναι τυχαίο το ότι ο άνθρωπος επιβλήθηκε πάνω στον πλανήτη που τον λένε γη και ότι αυτός τον διαφεντεύει. Με την σκέψη και την σοφία που τον διακρίνει κατόρθωσε να ταξιδέψει σε άλλους πλανήτες και αυτό δεν είναι τυχαίο. Αυτά όλα έψαχνε ο Στέργιος για να βρει, να βρει πού σταματάει το μυαλό του ανθρώπου, να βρει αν και στους άλλους πλανήτες υπάρχει ζωή, μυαλά πιο φωτισμένα; Στο πανεπιστήμιο έμαθε πως υπάρχουν πάνω στη γη φαινόμενα, που δεν έχουν μέχρι στιγμής εξηγηθεί, δεν υπάρχουν απαντήσεις. Βλέπουμε διάφορα αντικείμενα που δεν μαρτυρούν την προέλευσή τους πάνω στη γη δεν δίνουν εξηγήσεις. Γιατί τάχα να μην είναι σταλμένα από αλλού, από άλλους πλανήτες; Αυτά όλα τον προβληματίζαν, του φέρνανε ζαλάδες. Μήπως έπρεπε να πάψει να τα σκέφτεται μήπως για το καλό του;

Πλάι στο παγκάκι είχε φυτρώσει ένα λουλούδι. Έσκυψε, το έκοψε και το 'βαλε στα μαλλιά της.

- Πάμε κορίτσι μου πρέπει να φύγουμε πέρασε η ώρα.

Τότε η Ρούλα σηκώθηκε τινάζοντας την φούστα της. Ο Στέργιος μιλούσε αινιγματικά για άλλους κόσμους, μήπως δεν ήταν στα συγκαλά, μήπως του είχε στρίψει; Άρχισε να ανηφορίζει τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον περιφερειακό δρόμο πολύ προβληματισμένη της έφευγε η γη κάτω από τα πόδια της, δεν ήξερε τι συμβαίνει. Ο Στέργιος πήρε το μονοπάτι και τράβηξε για το σπίτι του. Πιο κάτω στα σκαλιά αντάμωσε μια γυναίκα. Ήτανε γύρω στα πενήντα, ψηλή, ξανθιά φορούσε γυαλιά ηλίου και στα μαλλιά είχε ένα τσεμπέρι πράσινο με άσπρες βούλες.

- Σας παρακαλώ, πάω για την Αρχοντική, είμαι στον σωστό δρόμο;
- Καλά πάτε, μόλις τελειώσουν τα σκαλιά πάρτε το μονοπάτι και αυτό θα σας βγάλει στην αυλή της εκκλησίας.
- Σας ευχαριστώ, είστε πολύ καλός, είστε από τούτα τα μέρη;
- Ναι, εδώ πιο κάτω γεννήθηκα είμαι βέρος Λαμιώτης.
- Εγώ έρχομαι από μακριά, είμαι από την Αθήνα, να πάρτε μια κάρτα μου, ποιος ξέρει ίσως με χρειασθείτε.

Αυτά είπε και προχώρησε πάνω στα σκαλοπάτια. Ο Στέργιος την κοιτούσε καθώς προχωρούσε. Το βάδισμά της κάτι του θύμιζε, κάπου την είχε ξανασυναντήσει, δεν θυμότανε όμως πού ακριβώς, κάτι το συγκεκριμένο. Γεμάτος προβληματισμούς έφθασε στο σπίτι του.

Η κυρά Μαριγούλα ήτανε στο πλυσταριό και έπλενε στην σκάφη. Ο Στέργιος δεν της μίλησε. Προχώρησε προς το δωμάτιό του και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Στο μυαλό του άρχισαν να στριφογυρίζουν όλες οι εικόνες εκείνης της ημέρας. Έβαλε το χέρι του μέσα στην τσέπη του σακακιού και έβγαλε την κάρτα που του έδωσε η άγνωστη (Λίλιαν Μανέτη, Μοντελίστ Κιφησίας 138). Την έβαλε πάλι μέσα στην τσέπη και σε λίγο τον πήρε ο ύπνος.

Μέσα στον ύπνο του είδε ότι βρισκότανε μέσα σε μια αίθουσα ενός δικαστηρίου και αγόρευε υπερασπιζόμενος μια γυναίκα που είχε συλλάβει η αστυνομία. Ήταν κατηγορούμενη γιατί κάποιος την είχε

μηνύσει ότι τον έκλεψε όταν συνερεύθηκαν μέσα στο δωμάτιό του. Ο εισαγγελέας είχε ζητήσει την καταδίκη της και ο Στέργιος αγωνιζόταν να αντικρούσει τις κατηγορίες. Εκεί κάπου ξύπνησε και έπιασε το μέτωπό του. Ήταν όλο ιδρωμένο και τα μαλλιά του στάζανε από την αγωνία του. Άλλο πράγμα και τούτο. Πώς συντεριάστηκαν όλα αυτά δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Σηκώθηκε πλύθηκε λίγο για να ξελαμπικάρει το μυαλό του, ντύθηκε και κατέβηκε στην αγορά.

Ήτανε γύρω στις οκτώ το βράδυ. Μη έχοντας και τίποτα άλλο να κάνει πήγε και χώθηκε μέσα στον κινηματογράφο «REX» που ήτανε στην πλατεία Ελευθερίας. Έπαιζε ένα γαλλικό έργο για το οποίο είχε ακούσει πολύ καλές κριτικές, το «Μανόν». Ο Σινεμάς ήτανε κατάμεστος και όταν έκανε διάλλειμα σηκώθηκε λίγο από την καρέκλα για να ξεμουδιάσει κοιτάζοντας γύρω του. Ξαφνικά είδε να κάθονται δίπλα του μετά από δύο τρεις καρέκλες η άγνωστη μαζί με έναν ηλικιωμένο κύριο. Αυτός της μιλούσε συνέχεια αλλά αυτή είχε σκυμμένο το κεφάλι και δεν του απαντούσε. Μετά σβήσανε τα φώτα και άρχισε η προβολή. Όταν τελείωσε η παράσταση και άναψαν τα φώτα ο Στέργιος κοίταξε δίπλα του, αλλά το ζευγάρι είχε φύγει πιο νωρίς χωρίς να το έχει αντιληφθεί. Κατέβηκε κάτω στα ψητοπωλεία τσίμπησε λίγο και τράβηξε για το σπίτι. Έπρεπε να κοιμηθεί γιατί την άλλη μέρα είχε ταξίδι.

Το πρωί βρέθηκε κάτω στον σταθμό για να πάρει το τραίνο για Αθήνα. Πήγε έβγαλε εισιτήριο και ανέβηκε πάνω στο βαγόνι. Προχώρησε στον διάδρομο και έψαξε να βρει τον αριθμό του εισιτηρίου του, τον αριθμό 19. Ήταν αριστερά του, έβαλε την βαλίτσα του πάνω στο ράφι που υπήρχε και κάθισε κοιτάζοντας γύρω του. Και τότε δεν πίστευε στα μάτια του με αυτό που είδε. Δίπλα του στην δεξιά μεριά του διαδρόμου καθότανε η Λίλιαν με τον κύριο του σινεμά. Η Λίλιαν τον κοιτούσε χαμογελώντας και ο Στέργιος την χαιρέτησε κουνώντας το κεφάλι του. Ο συνοδός της κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Σε λίγο το

τρένο σφύριξε και άρχισε να κινείται μπροστά από την κεντρική πόρτα του Ορφανοτροφείου που βρισκότανε δίπλα στις γραμμές του τρένου και τους χώριζε ο κεντρικός ο δρόμος. Τότε ο Στέργιος είδε ένα αγόρι γύρω στα δώδεκα να χαιρετάει και από μέσα την Λίλιαν να του ανταποδίδει τον χαιρετισμό στέλνοντας φιλιά με το χέρι της.

Μετά όλα ηρέμησαν και ο καρβουνιάρης άρχισε να αγκομαχεί κυλώντας πάνω στις ράγες. Όλη αυτή η σκηνή έκανε εντύπωση στον Στέργιο και άρχισε μέσα στο μυαλό του να κάνει διάφορα σενάρια μη μπορώντας όμως να καταλήξει πουθενά. Γύρω στο μεσημέρι φτάσανε στον Σταθμό Λαρίσης και ο Στέργιος προχώρησε πιο πάνω και έπιασε τον ηλεκτρικό για τον Περισσό.

Μέσα στο δωμάτιο βρήκε τον Ντίνο να ‘ναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Δίπλα πάνω σ’ ένα κομοδίνο ήταν ένα ξύλινο ραδιόφωνο μέσα από το οποίο ακουγόταν η φωνή της Σοφίας Βέμπο. Τι φωνή ήταν κι αυτή! Όταν την άκουγες σου γαλήνευε την ψυχή σου, σε ταξίδευε σ’ άλλα μέρη.

- Γεια σου φίλε, πώς τα περνάς;
- Καλωσόρισες Στέργιο, τι νέα μας φέρνεις από την Λαμία;
- Καλά τους βρήκα όλους Ντίνο, χαιρετισμούς από την Ρούλα. Εσύ τι έκανες με το μάθημα που χρώσταγες; Πιστεύω να το πήρες.
- Ναι εντάξει, τώρα άρχισα να σκέφτομαι την Ειδικότητα που θα ακολουθήσω.

Ο Στέργιος πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα στο παράθυρο που έβλεπε το δρόμο. Καθώς παρατηρούσε προς τα έξω είδε στο απέναντι πεζοδρόμιο να διαπληκτίζεται μια γυναίκα με έναν νεαρό. Κάποια στιγμή ο νεαρός έσπρωξε την γυναίκα και έπεσε κάτω. Τότε αυτός όρμησε πάνω της, της άρπαξε από τα χέρια την τσάντα και άρχισε να τρέχει προς τα πάνω. Ο Στέργιος τότε βγήκε έξω από το δωμάτιο και πλησίασε τη γυναίκα. Την βοήθησε να σηκωθεί και την έβαλε να καθίσει

στον μαντρότοιχο της εκκλησίας. Ευτυχώς η γυναίκα την γλίτωσε με μόνο λίγους μώλωπες στο γόνατο και στα χέρια. Προσφέρθηκε να την μεταφέρει στο δωμάτιο για να της προσφέρει τις πρώτες βοήθειες αλλά αυτή αρνήθηκε λέγοντας ότι δεν χρειάζεται γιατί τα τραύματα ήταν επιπόλαια και θα πήγαινε στο σπίτι της που βρισκόταν πιο πάνω για να τα περιποιηθεί. Ο Στέργιος προσφέρθηκε να την συνοδεύσει και αυτή δέχθηκε. Προχώρησαν στην οδό Κολοκοτρώνη γύρω στα εκατό μέτρα και μετά έστριψαν στην οδό Λάμπρου Κατσώνη. Λίγα μέτρα πιο πάνω ήταν η πολυκατοικία που έμενε η ηλικιωμένη. Χτύπησαν το κουδούνι και ανέβηκαν στον τρίτο όροφο. Εκεί στην είσοδο ενός διαμερίσματος τους περίμενε ένας άνδρας γύρω στα εβδομήντα με άσπρα μαλλιά. Η γυναίκα υποβασταζόμενη από τον Στέργιο προχώρησε προς το σαλόνι και κάθισε σε έναν μεγάλο καναπέ. Ο άνδρας, τους κοιτούσε όλη αυτή την ώρα σαστισμένος και η γυναίκα άρχισε να του εξηγεί το περιστατικό.

- Ευτυχώς Χρήστο, που βρέθηκε αυτός ο νεαρός και με βοήθησε, να 'ναι καλά το παιδί.
- Χρήστος Μαράς, του συστήθηκε ο ηλικιωμένος, ιατρός, σας ευχαριστώ πολύ που βοηθήσατε την γυναίκα μου, σας είμαι υπόχρεος.
- Δεν έκανα κάτι το υπερβολικό, του εξήγησε αυτός, νομίζω ότι ήταν υποχρέωσή μου να βοηθήσω.
- Να σου προσφέρουμε κάτι; Τον ρώτησε ο άνδρας.
- Όχι ευχαριστώ, θα γυρίσω σπίτι μου γιατί δεν αισθάνομαι και πολύ καλά.
- Τι έχετε, μήπως μπορώ να βοηθήσω;
- Όχι δεν είναι κάτι το σοβαρό θα μου περάσει.

Τους χαιρέτησε και βγήκε από την κύρια είσοδο βαδίζοντας προς το ασανσέρ. Στην μέση του διαδρόμου του ήρθε μια ξαφνική ζαλάδα και άπλωσε το χέρι του προς τον τοίχο. Δεν μπόρεσε όμως να κρατηθεί όρθιος και κατέρρευσε. Όταν συνήλθε και άνοιξε τα μάτια του βρέθηκε

να ‘ναι σ’ έναν θάλαμο πάνω σ’ ένα κρεβάτι και από πάνω του να ‘ναι ο άνδρας που είχε επισκεφτεί το σπίτι του.

- Τι έγινε, πού βρίσκομαι; Ρώτησε ο Στέργιος.
- Δεν είναι τίποτα, μην ανησυχείς, τον καθησύχασε ο γιατρός, κάτι σε ενόχλησε και λιποθύμησες, τώρα σου πήρανε αίμα για να γίνουν ορισμένες εξετάσεις και θα γυρίσεις σύντομα σπίτι σου.

Εν τω μεταξύ ο Ντίνος μάταια περίμενε για αρκετή ώρα τον φίλο του να γυρίσει. Αφού είδε ότι ο Στέργιος αργούσε βγήκε στον δρόμο και ρώτησε απέναντι τον περιπτερά μήπως είδε τον φίλο του γιατί ήτανε γνωστός.

- Τον είδα να βοηθάει μια γυναίκα, που της επιτέθηκε ένας τσαντάκιας, να σηκωθεί και μετά την συνόδευσε προς το σπίτι της.
- Ποια ήτανε η γυναίκα, τη γνωρίζεις;
- Εδώ πιο πάνω μένει, κυρία Μαρίνα την λένε και ο άνδρας της είναι γιατρός. Νομίζω μένει μόλις στρίβουμε την οδό Κατσώνη.

Μόλις είχε αρχίσει να σουρουπώνει και ο Ντίνος δεν έχασε καιρό. Προχώρησε και πήγε προς τα πάνω. Μόλις συνάντησε την οδό Κατσώνη ρώτησε σε ένα ζαχαροπλαστείο που υπήρχε στη γωνία αν γνωρίζει κάποιος πού μένει εκεί στην γειτονιά ένας γιατρός. Ο καταστηματάρχης προθυμοποιήθηκε και τον οδήγησε πιο πάνω στην πολυκατοικία που έμενε ο γιατρός. Χτύπησε το κουδούνι, και τότε ακούσθηκε από την άλλη άκρη μια γυναικεία φωνή.

- Ορίστε, ποιον ζητάτε;

Τότε μίλησε ο Ντίνος.

- Συγγνώμη που σας ενοχλώ αλλά ψάχνω έναν φίλο μου που βοήθησε προ μιας ώρας περίπου μια γυναίκα, μήπως ξέρετε πού βρίσκεται;
- Ανεβείτε στον τρίτο όροφο και θα σας εξηγήσω, απάντησε αυτή ανοίγοντας την πόρτα.

Ο Ντίνος μπήκε μέσα πήρε το ασανσέρ και ανέβηκε στον τρίτο όροφο. Εκεί στον διάδρομο τον περίμενε μια ηλικιωμένη γυναίκα. Τον πέρασε

μέσα και του διηγήθηκε όλο το περιστατικό με τον τσαντάκια και πώς προσφέρθηκε ο φίλος του να την βοηθήσει. Μετά του είπε ότι φεύγοντας λιποθύμησε στον διάδρομο ο Στέργιος και ο άνδρας της κάλεσε το ασθενοφόρο και τον συνόδευσε στο Νοσοκομείο, και πριν από λίγο της τηλεφώνησε ότι βρίσκεται στο Νιμτς στην Λεωφόρο Κηφισίας. Τότε ο Ντίνος κατέβηκε κάτω πήρε ένα ταξί και σε λίγο βρέθηκε στο Νοσοκομείο. Αμέσως πήγε στην γραμματεία ρώτησε και έμαθε ότι ο φίλος του νοσηλευότανε στον 104 θάλαμο του πρώτου ορόφου. Τον βρήκε εκεί ξαπλωμένον στο κρεβάτι και δίπλα του να κάθεται σε μία καρέκλα ένας ηλικιωμένος με άσπρα μαλλιά.

Ο Ντίνος ρώτησε τον ασπρομάλλη τι συνέβη και τότε αυτός τον οδήγησε έξω στον διάδρομο και του εξήγησε όλο το περιστατικό.

- Τον έφερα εδώ, του εξήγησε, γιατί χρόνια εργαζόμουν σε τούτο το Νοσοκομείο για καλύτερα και τυχαίνει να γνωρίζω σχεδόν όλους τους γιατρούς, μην ανησυχείς είναι σε καλά χέρια και ελπίζω σύντομα να γνωρίζουμε τι συμβαίνει.

Οι εξετάσεις κράτησαν γύρω στις δύο μέρες. Όταν του έκαναν και μια αξονική εγκεφάλου διαπιστώθηκε ότι εκεί υπάρχει ένας μικρός όγκος τον οποίον δεν μπόρεσαν να διαπιστώσουν αν είναι κακοήθης, αλλά μετά από ένα συμβούλιο των γιατρών απεφασίσθη ότι έπρεπε να αφαιρεθεί πλην όμως τότε ήταν σχεδόν αδύνατον αυτή η επέμβαση να γίνει στην Ελλάδα, έπρεπε να μεταβεί στο εξωτερικό και δει στην Αγγλία.

Όταν ανακοίνωσαν οι γιατροί την διάγνωσή τους στον γιατρό που συνόδευε τον Στέργιο αυτός θορυβήθηκε και σκέφτηκε ότι έπρεπε να το γνωστοποιήσει και στους γονείς του. Συνομίλησε με τον Ντίνο και κατέληξαν ότι έπρεπε οπωσδήποτε να ειδοποιήσουν τους δικούς του. Την υποχρέωση αυτή την ανέλαβε ο Ντίνος και την άλλη μέρα πήρε το τρένο για τη Λαμία. Στην οικογένεια του Στέργιου έπεσε σαν κεραυνός η είδηση ότι ο Στέργιος έχει όγκο στον εγκέφαλο και ο πατέρας του ο κυρ

Σταύρος κατέβηκε μαζί με τον Ντίνο στην Αθήνα. Εκεί στο Νοσοκομείο συνάντησε και τον γιατρό και συζήτησαν το τι πρέπει να κάνουν. Τότε ο γιατρός του εξήγησε, ότι ο Στέργιος οπωσδήποτε πρέπει να εγχειρισθεί για να προλάβουν παν ενδεχόμενο. Ο κυρ Σταύρος του εξηγεί τότε ότι δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να τον στείλει στο εξωτερικό και να περιορισθούν στις δυνατότητες του Νοσοκομείου. Ο γιατρός τον κοίταζε σκεπτικός.

- Καλά κυρ Στάυρο θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε, θα συννενοηθώ εγώ με τους γιατρούς.

Στην Λαμία η οικογένεια του Στέργιου έπεσε σε βαριά απελπισία, και μια ημέρα αντάμωσε η μεγάλη του αδερφή η Λουίζα με την Ρούλα στον δρόμο.

- Τι κάνεις Ρούλα, πώς πάνε τα ραψίματα;

- Καλά Λουίζα μου εσείς τι κάνετε, είχατε κανένα νέο από τον Στέργιο;

- Άκου Ρούλα θέλω να μου κάνεις μία χάρη, έχω πάρει ένα ύφασμα και θα ήθελα να μου το ράψεις όσο μπορείς πιο γρήγορα γιατί το χρειάζομαι.

- Ευχαρίστως Λουίζα μου να μου το φέρεις αύριο και σε καναδυό μέρες θα σου το ετοιμάσω.

Την άλλη μέρα η Λουίζα πήρε το ύφασμα και πήγε στην καλύβα. Εκεί βρήκε την Ρούλα να γαζώνει στην μηχανή και κάθισε δίπλα της σε μια καρέκλα.

- Ξέρεις Ρούλα θα με υποχρεώσεις να μου ράψεις όσο μπορείς πιο γρήγορα το φουστάνι γιατί έχω ταξίδι.

- Αν επιτρέπεται για πού θα πας είναι για καλό;

- Πρέπει να πάω στην Αθήνα να δω τον Στέργιο, δεν ξέρω αν έμαθες αλλά ο αδερφός μου δεν είναι καλά.

Και λέγοντας αυτά την πήρανε τα κλάματα. Η Ρούλα κάτι είχε ακούσει σχετικά, αλλά άρπαξε την ευκαιρία για να μάθει περισσότερα.

- Συμβαίνει κάτι, αν θες μου το λες.
- Ναι Ρούλα, ο Στέργιος μας δεν είναι καλά.

Στο άκουσμα αυτό η Ρούλα ένιωσε μια ζαλάδα και έγειρε πάνω στην μηχανή. Τότε η Λουίζα ξαφνιάσθηκε, πήρε ένα ποτήρι νερό και της έβρεξε το πρόσωπο. Αμέσως η Ρούλα συνήλθε και σήκωσε το κεφάλι της.

- Ρούλα τι έπαθες είσαι καλά;

Τότε η Ρούλα σηκώθηκε αγκάλιασε την Λουίζα και άρχισαν μαζί να κλαίνε. Η Λουίζα κάτι είχε από καιρό καταλάβει ότι συνέβαινε με την Ρούλα, και τώρα η στάση της τα επιβεβαίωνε όλα...

- Λουίζα, δεν ξέρω αν ήξερες κάτι αλλά με τον Στέργιο αγαπιόμαστε από χρόνια και τώρα που άκουσα αυτά που μου λες μου ήρθε ξαφνικό, μήπως μπορώ να βοηθήσω;
- Δυστυχώς Ρούλα μου ούτε εσύ ούτε κανένας μας μπορεί να βοηθήσει γιατί ο Στέργιος χρειάζεται εγχείρηση στο κεφάλι του.

Το σοκ ήταν δυνατό. Η Ρούλα κάθισε στη καρέκλα της και έγειρε πάνω στην μηχανή. Εκείνη την στιγμή μπήκε μέσα στην καλύβα και η Λαμπρινή που είχε σχολάσει από το σχολείο.

- Τι έγινε Λουίζα, γιατί είσαστε και οι δύο κλαμμένες;
- Θα σου εξηγήσει η Ρούλα πάω τώρα εγώ γιατί άργησα.

Με κόπο η Λαμπρινή μπόρεσε να παρηγορήσει την αδερφή της. Η Ρούλα ήταν σε άλλο κόσμο. Τότε συνειδητοποίησε ότι ο Στέργιος κινδύνευε άμεσα. Κάτι είχε καταλάβει ότι δεν πήγαινε καλά με την υγεία του αλλά όχι τόσο σοβαρό. Ο Στέργιος, η ζωή της, ήταν σοβαρά. Ένιωθε τη γη να ανοίγει και να την καταπίνει. Μάταια η μάνα της έφερε γιατρό. Η Ρούλα δεν ξανασήκωσε κεφάλι. Η απελπισία την κυρίεψε και αφέθηκε στην μοίρα της.

Ένα απόγευμα μετά από μέρες σηκώθηκε πήρε ένα μπουκάλι λάδι και βγήκε έξω από την καλύβα της. Τα βήματά της την οδήγησαν στην

Αρχοντική. Άνοιξε την πόρτα της εκκλησίας, άναψε τα καντήλια και μετά γονάτισε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. «Παναγιά μου, μόνο εσύ ξέρεις πόσο τον αγαπώ, κάθε κύτταρό μου ανήκει σε αυτόν μη μου τον στερήσεις. Από μικρά παιδιά κάναμε όνειρα μαζί μην μου τον παίρνεις. Δείξε μου Παναγιά μου τι πρέπει να κάνω, εσένα μόνο έχω σύμβουλο, πάνω σε σένα ακουμπάω». Έμεινε εκεί γονατιστή πάνω από μία ώρα. Τα δάκρυά της όλη αυτή την ώρα πότιζαν το δάπεδο σχηματίζοντας μία λιμνούλα που δρόσιζε τη ξεραμένη γη, και σιγά σιγά απλώνονταν σαν αγίασμα στο δάπεδο της εκκλησίας.

Είναι μερικές στιγμές στην διαδρομή της ζωής του κάθε ανθρώπου που τον σημαδεύουν. Στιγμές που βρίσκεσαι στο κενό χωρίς να ‘χεις πυξίδα. Και τότε απευθύνεσαι στον δημιουργό σου γιατί τότε μόνο αυτός μπορεί να βοηθήσει. Στιγμές αλησμόνητες για όλη την ζωή σου.

Ξαφνικά άκουσε πίσω της έναν θόρυβο. Γύρισε και κοίταξε. Ένα πουλί είχε μπει μέσα στην εκκλησία και πήγε και στάθηκε δίπλα από τα στασίδια. Η Ρούλα το κοίταζε για αρκετή ώρα. Αυτό δεν κουνιόταν. Το πλησίασε σιγά σιγά και αυτό δεν αντιδρούσε. Έσκυψε και το έπιασε με το δεξί της χέρι. Τότε παρατήρησε ότι ήταν ένα μικρό σπουργιτάκι το οποίο μάλλον θα είχε εγκαταλείψει πρόωρα τη φωλιά του. Κρατώντας το προχώρησε προς την έξοδο της εκκλησίας. Εκεί στην πόρτα παρατήρησε ένα άλλο σπουργίτι να φέρνει βόλτες στον αέρα τσιρίζοντας και κατάλαβε ότι πρέπει να ήταν η μάνα του. Σκέφθηκε να το αφήσει κάτω αλλά δίστασε γιατί κατάλαβε ότι χάμω στη γη το ξεπεταρδάκι θα γινόταν εύκολη λεία για κάποιο αρπακτικό. Μη ξέροντας τι να κάνει παρατηρούσε για αρκετή ώρα την μάνα του να τσιρίζει γύρω γύρω και μετά να πηγαίνει και να κάθεται στην κορυφή ενός μικρού πεύκου. Πλησίασε προς τα εκεί και είδε κάτι να μαυρίζει ανάμεσα στα κλαδιά του. Πήγε πιο κοντά και είδε ότι ήταν μια μικρή φωλιά στο ύψος περίπου του ενάμισι μέτρου. Άρχισε να την περιεργάζεται. Ήταν προσεκτικά

φτιαγμένη από μικρά ξυλαράκια, και σου θύμιζε δεξιοτέχνη μάστορα. Ακούμπησε προσεκτικά το πουλάκι μέσα και απομακρύνθηκε λίγο πιο πέρα. Τότε κατέβηκε η μάνα του στην φωλιά και άρχισε να τιτιβίζει το μικρό. Τι όμορφη σκηνή! Σου θύμιζε όλη την μητρική αγάπη και την φροντίδα που κάνει η κάθε μάνα για τα παιδιά της. Η Ρούλα χαμογέλασε και άρχισε να απομακρύνεται τραβώντας για το σπίτι της.

Κόντευε να φτάσει στην καλύβα της όταν άκουσε φτερουγίσματα πάνω από το κεφάλι της. Γύρισε και κοίταξε. Ήταν η μάνα και πετούσε από πάνω της συνοδεύοντάς την προς την καλύβα. Όταν έφθασε στην πόρτα γύρισε για λίγο, χαμογέλασε από χαρά κοιτάζοντάς το και μπήκε μέσα από την ανοιχτή πόρτα. Πήρε μια καρέκλα και κάθισε μπροστά στην μηχανή αρχίζοντας να γαζώνει. Σε λίγο το σπυργίτι μπήκε μέσα και πήγε και κάθισε πάνω στην άκρη της μηχανής. Η Ρούλα για αρκετή ώρα το κοίταζε παράξενα. Αυτό την κοιτούσε στα μάτια τσιτσιρίζοντας κάπου κάπου σαν να ήθελε να την ευχαριστήσει. Τότε η Ρούλα σκέφθηκε να του δώσει κάτι να φάει. Έκοψε με το μαχαίρι ένα κομμάτι ψωμί και το άφησε μπροστά στην πόρτα. Αμέσως το πουλί το πήρε με την μύτη του και τράβηξε για την φωλιά του. Η Ρούλα το παρατηρούσε καθώς απομακρυνόταν. Έλαμπε από χαρά γιατί κατόρθωσε να σώσει μια ψυχή και τώρα η μάνα την ευχαριστούσε με χίλιους δύο τρόπους όπως ταιριάζει σε μια τέτοια περίπτωση. Κάποια στιγμή η Ρούλα κούνησε το κεφάλι της σκεφτόμενη ότι αν έδειχναν και οι άνθρωποι την ίδια συμπεριφορά σε ανάλογες περιπτώσεις τότε θα είχαμε οπωσδήποτε καλύτερη κοινωνία.

Εν τω μεταξύ στην Αθήνα παιζόταν άλλο δράμα. Ο γιατρός είπε τα νέα στην γυναίκα του και την αδυναμία της οικογένειας του Στέργιου να τον στείλει στο εξωτερικό.

- Χρήστο, κάτι πρέπει να κάνουμε, το παιδί σε μία δύσκολη στιγμή με βοήθησε, νομίζω ότι τώρα έχει την ανάγκη μας.

Το ζευγάρι ήταν πολλά χρόνια παντρεμένοι αλλά ένα παιδί που είχαν το χάσανε μικρό από τύφο, έτσι τώρα είχαν μείνει δύο κούτσουρα χωρίς καμία προοπτική και στη δύση της ζωής τους.

Είχαν γνωρισθεί στην Αγγλία όταν σπούδαζαν αυτός γιατρός και η γυναίκα του Δικηγόρος. Παντρεύτηκαν μετά από έναν σφοδρό έρωτα, αλλά τον μονάκριβο γιο τους τον χάσανε πρόωρα και από τότε τους είχε πάρει η κάτω βόλτα.

Ο γιατρός έβγαλε από την τσέπη του το πακέτο και άναψε ένα τσιγάρο. Στο μυαλό του του ήρθαν δύσκολες στιγμές και το τσιγάρο κάπως τον ανακούφιζε. Βγήκε έξω στην βεράντα και κάθισε σε μια πολυθρόνα που είχε για να ρεμβάζει το περιβάλλον. Απέναντι ήταν μια εκκλησία, ο Άγιος Ευστάθιος. Χρόνια τον υπηρετούσε ως επίτροπος και κοιτάζοντας το καμπαναριό του ήρθε η ιδέα ότι τώρα ήταν η ευκαιρία να κάνει κάτι για έναν συνάνθρωπό του. Μπήκε μέσα, η γυναίκα του καθόταν σε μία καρέκλα και ήταν ακουμπισμένη πάνω στο τραπέζι.

- Μαρία το αποφάσισα, θα αναλάβουμε εμείς τα έξοδα και θα πάω τον Στέργιο στο Λονδίνο.

Η γυναίκα του σηκώθηκε και τον αγκάλιασε δακρυσμένη.

- Αυτό σκέφθηκα και εγώ.

Το ταξίδι έγινε μετά από μία εβδομάδα και τον φίλο του τον συνόδευσε ο Ντίνος. Σκέφθηκε ότι ήταν υποχρέωσή του, και ευκαιρία συνάμα να δει πώς λειτουργούν τα νοσοκομεία εκεί μιας και τελείωνε και αυτός την Ιατρική.

Το ταξίδι κράτησε γύρω στις δεκαπέντε ημέρες και εφόσον έγινε η επέμβαση γύρισαν στην Αθήνα. Εκεί τους περίμενε και ο πατέρας του Στέργιου μαζί με τη Λουίζα. Μπήκαν σε ένα ταξί και ήρθαν στη Λαμία μαζί με τον Ντίνο. Εδώ ο Ντίνος εξήγησε στους δικούς του ότι στο Λονδίνο είχαν αφαιρέσει μέσα από τον εγκέφαλο έναν μικρό όγκο στο

μέγεθος της φακής από τον οποίο πήραν δείγμα για βιοψία και σε λίγες μέρες, θα ερχότανε στην διεύθυνση του γιατρού τα αποτελέσματα.

Ο Στέργιος ένιωθε καλά αλλά οι γιατροί του είχαν συστήσει να ξεκουρασθεί για λίγο διάστημα γιατί μ' αυτή την περιπέτεια είχε χάσει αρκετό βάρος.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν τραγικές. Όλοι ζούσαν με την αγωνία των αποτελεσμάτων της βιοψίας και περισσότερο αγωνιούσε η μάνα του, η κυρά Μαριγούλα. Τα δάκρυά της είχαν στερέψει όλον αυτόν τον καιρό. Μέρες τώρα μάτι δεν είχε κλείσει, και ξημεροβραδιάζονταν στο προσκεφάλι του γιου της. Μία μέρα λέει στην μεγάλη της κόρη την Λουίζα.

- Πάμε να ανάψουμε τα καντήλια στην Παναγία γιατί το έχω τάξει.

Ξεκίνησαν και σε λίγο βρισκόταν στην Παναγία Αρχοντική που ήταν στην γειτονιά τους.

Μετά από μία εβδομάδα ο Ντίνος γύρισε στην Αθήνα. Ήθελε να 'ναι εκεί όταν θα ερχότανε οι απαντήσεις. Σχεδόν κάθε μέρα περνούσε από το σπίτι του γιατρού και ρωτούσε. Έτσι ένα απόγευμα που χτύπησε το κουδούνι του απάντησε ο γιατρός.

- Κυρ Χρήστο ο Ντίνος είμαι, είχαμε κανένα νέο;

- Έλα πάνω πριν από λίγο έλαβα τις απαντήσεις.

Όλο αγωνία ο Ντίνος άνοιξε την πόρτα και ανέβηκε με το ασανσέρ. Στην είσοδο του διαμερίσματος τον περίμενε ο γιατρός. Του Ντίνου τα πόδια έτρεμαν καθώς προχωρούσε. Κρεμόταν από τα χείλια του γιατρού, άραγε τι θ' άκουγαν τα αυτιά του; Θα 'ταν καλά τα νέα άραγε ή θα επαληθεύονταν οι φόβοι του; Ο γιατρός ήταν ανέκφραστος.

- Έλα, πέρασε, του είπε και παίρνοντάς τον από το χέρι τον οδήγησε σε έναν καναπέ του σαλονιού.

Ο Ντίνος δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω του. Ο γιατρός έβαλε το χέρι μέσα στην τσέπη του σακακιού του και βγάζοντας ένα τσιγάρο από το πακέτο του το έβαλε στο στόμα του δίχως να το ανάψει.

- Τα νέα είναι καλά, ο όγκος δεν ήτανε κακοήθης αλλά πάντα υπάρχει ο κίνδυνος της μετάστασης.

Η καρδιά του Ντίνου πήγε στην θέση της. Για μια στιγμή με την στάση του γιατρού νόμισε ότι τα πράγματα θα ήταν χειρότερα, ευτυχώς όμως ο φίλος του έστω και προσωρινά την είχε σκαπουλάρει.

Τις ημέρες που ήταν στην Λαμία ο Στέργιος ήταν σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση. Είχε γίνει νευρικός, δεν μιλούσε σχεδόν σε κανέναν και συνεχώς συλλογιζότανε. Σκεφτότανε ότι με όλη αυτή την περιπέτεια το πανεπιστήμιο πήγαινε πίσω, τα έξοδα αρκετά, η θέση στο γραφείο του μεγαλοδικηγόρου κινδύνευε να χαθεί από κάποιον άλλο, και το κυριότερο ήταν το θέμα της υγείας.

Καταλάβαινε, παρά τις διαβεβαιώσεις των γιατρών ότι λειτουργούσαν όλα εντάξει, γι' αυτόν όμως κάτι είχε αλλάξει στον τρόπο σκέψης. Και κάποιες κινήσεις του ήταν λίγο διαφορετικές από τον προηγούμενο καιρό. Σκεφτόταν και την Ρούλα και τότε αποτρελαινόταν. Μετά από καμιά δεκαριά ημέρες ένα μεσημέρι ντύθηκε και κατέβηκε στην αγορά. Πήγε στο σφαιριστήριο του Μαρκεζίνη και είδε μερικούς γνωστούς, όπως και τον «Δάσκαλο».

- Τι νέα Στέργιο, χάθηκες τώρα τελευταία.

- Άσε είχα μερικά προβλήματα, θα τα πούμε άλλη φορά. Έφυγε από εκεί και παίρνοντας το στενό δρομάκι βγήκε στην Πλατεία Πάρκου. Έκανε εκεί μερικές βόλτες και μετά πήρε την οδό Καποδιστρίου γυρνώντας σπίτι του. Όταν έφθασε στο ύψος των Δικαστηρίων άκουσε το όνομά του και γυρνώντας αριστερά του είδε να βγαίνει από ένα εμπορικό η Ρούλα και να τρέχει κοντά του.

- Ευτυχώς που σε ανταμώνω, του είπε, τόσο καιρό έχω τρελαθεί από την αγωνία γιατί δεν είχα κανένα νέο σου, καλά είσαι;

Ο Στέργιος την κοίταξε για λίγο χωρίς να μιλήσει.

- Ξέρεις Ρούλα πρέπει να κουβεντιάσουμε ορισμένα πράγματα γιατί τα γεγονότα τρέχουν και θέλω να 'μαι ειλικρινής μαζί σου.
- Δηλαδή, τι υπονοείς;
- Θα έμαθες νομίζω ότι έχω σοβαρό πρόβλημα με την υγεία μου και δεν θα ήθελα να σε μπλέξω με αυτό. Θέλω λίγο καιρό περιθώριο να σκεφθώ ορισμένα πράγματα και λίγο να ηρεμήσω.
- Στέργιο γιατί μου μιλάς με αυτόν τον τρόπο, εγώ δεν σου ζήτησα τίποτα, εσύ κανονίζεις την ζωή σου.
- Σε παρακαλώ δεν έχω όρεξη για κουβέντες γιατί βρίσκομαι σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση, σε λίγο καιρό ελπίζω να τα πούμε. Πάω τώρα, γεια σου, και της χάιδεψε τα μαλλιά φεύγοντας.

Η Ρούλα έμεινε άφωνη, ούτε λίγο ούτε πολύ της ζήτησε να διακόψουν τον δεσμό τους μέχρι νεοτέρας. Για αρκετή ώρα τον κοιτούσε καθώς προχωρούσε προς το Μουστάκειο. Ένα μαύρο σύννεφο απλώθηκε γύρω της και για λίγο δεν ήξερε πού βρισκόταν. Της φάνηκε τόσο διαφορετικός που για αρκετή ώρα αναρωτιότανε αν αυτά τα λόγια ήταν δικά του. Τόσα χρόνια που τον γνώριζε της μιλούσε γλυκά και τρυφερά, τώρα όμως τι ήταν αυτό; Βέβαια καταλάβαινε ότι είχε τα προβλήματά του αλλά θα μπορούσε να της μιλήσει διαφορετικά, μήπως τρέχει άλλο τίποτα;

Όταν πήγε στην καλύβα της έπεσε στο κρεβάτι και ξέσπασε σε πολύ κλάμα. Για αρκετές ημέρες δεν βγήκε από την καλύβα και δούλεψε στην μηχανή πάντα συλλογισμένη. Μια μέρα παρουσιάστηκε στην πόρτα της το σπουργίτι. Αυτή τη φορά είχε κοντά του και συνοδό. Κάθισαν και τα δύο στην πόρτα και τιτίβιζαν κοιτάζοντάς την. Τότε τα χείλη της

Ρούλας χαμογέλασαν. Οι φίλοι της ήταν εκεί για να τις συμπαρασταθούν
λες και διάλεξαν την ώρα.

Άνοιξε ένα μικρό ντουλαπάκι που είχε σε μια πλευρά και έβγαλε
από μέσα έναν κουραμπιέ που βρισκόταν από τα Χριστούγεννα. Πήρε
ένα μικρό πιατάκι, τον έτριψε μέσα και το έβαλε στην πόρτα. Πρώτα το
πλησίασε η μάνα και από κοντά το μικρό που ήτανε λίγο σκουρότερο
από την μάνα του και αυτό έδειχνε ότι ήταν αρσενικό. Η Ρούλα τα
παρατηρούσε από μέσα πως έτρωγαν. Τσιμπούσαν μερικές φορές και
μετά γυρίζοντας κοιτούσαν προς το μέρος της. Μπήκε στο πειρασμό να
πάει πιο κοντά τους. Όταν πλησίασε το χέρι της κοντά στο πιατάκι η
μάνα έφυγε πιο πέρα όχι όμως και ο μικρός. Αυτός είχε ξαναβρεθεί μέσα
στην παλάμη της και την γνώριζε καλά. Έτσι όταν η Ρούλα έπιασε το
πιατάκι και το σήκωσε, σηκώθηκε μαζί και ο μικρός και δεν
απομακρύνθηκε από το πιάτο. Για αρκετή ώρα η Ρούλα κρατούσε το
πιατάκι στα χέρια της και ο μικρός εξακολουθούσε να τρώει.

Τι ωραία νιώθεις όταν καταλαβαίνεις ότι ένα πουλάκι σε
εμπιστεύεται και δεν φοβάται. Νιώθεις ότι έχεις κάνει την υπέρβαση,
κάτι που συμβαίνει πολύ σπάνια με τα πουλιά του δάσους.

Μετά από δύο μήνες παραμονής στην Λαμία ο Στέργιος γύρισε
στην Αθήνα. Εκεί άρχισε να διαβάζει εντατικά γιατί έπρεπε να πάρει
καναδυό μαθήματα που χρωστούσε για να τελειώσει, και συνάμα πήγαινε
και στο γραφείο. Σαν τελείωσε το Πανεπιστήμιο συνέχισε να δουλεύει
στο ίδιο γραφείο, προσπαθώντας να βρει τον δρόμο του και πού θα
καταλήξει.

Έτσι μετά από καναδυο χρόνια κατόρθωσε να ανοίξει δικό του
δικηγορικό γραφείο στην Αθήνα στην οδό Λυκούργου. Με τις γνωριμίες
που είχε κάνει στο προηγούμενο γραφείο οι δουλειές του πήγαιναν πολύ
καλά και άρχισε να τραβά στην πρωτεύουσα την οικογένειά του. στην
αρχή πήρε κοντά του την μικρότερή του αδερφή την Αργυρώ για να

φροντίζει το καινούριο του νοικοκυριό που έστησε στην οδό Πατησίων. Εκεί ενοικίασε ένα διαμέρισμα τριάρι για να 'ναι κοντά στο γραφείο, και η Αργυρώ έκανε όλες τις δουλειές του σπιτιού και συνάμα να τον φροντίζει. Ο φίλος του ο Ντίνος τελικά έγινε χειρουργός και είχε εγκατασταθεί στο Λαϊκό Νοσοκομείο. Κάθε εξάμηνο ο Στέργιος έκανε εξετάσεις, και παρακολουθούσε το πρόβλημα της υγείας του για να έχει σαφή εικόνα. Η ζωή του είχε πάρει έναν ρυθμό και άρχισε να παθιάζεται με το επάγγελμά του.

Ένα πρωινό πηγαίνοντας στο γραφείο του πέρασε από ένα περίπτερο για να πάρει τσιγάρα. Εκεί είδε στις εφημερίδες που ήταν αναρτημένες στην προθήκη του περιπτέρου να αναγγέλουν στην πρώτη σελίδα ένα άγριο έγκλημα που έγινε στην Κηφισιά. Δίπλα ήταν μια φωτογραφία η οποία του φάνηκε γνωστή. Αγόρασε και την εφημερίδα και σε λίγο έφθασε στο γραφείο. Πήρε ένα τηλέφωνο να του φέρουν καφέ και άνοιξε την εφημερίδα.

Το μάτι του έπεσε στην φωτογραφία και δεν άργησε να αναγνωρίσει τη γυναίκα. Ήταν η Λίλια Μανέτη αυτή που του είχε δώσει στην Λαμία την κάρτα της. Άρχισε τότε να διαβάζει όλο το ρεπορτάζ. Η γυναίκα είχε σκοτώσει με είκοσι μαχαιριές τον σύντροφό της στο σπίτι τους στην Κηφισιά και μετά είχε παραδοθεί στην Αστυνομία.

Του έκανε εντύπωση η αγριότητα του εγκλήματος και θέλησε να μάθει περισσότερα. Έτσι πλησίασε έναν γνωστό του ρεπόρτερ και θέλησε να μάθει λεπτομέρειες. Εκεί έμαθε ότι η γυναίκα είχε προφυλακισθεί στις φυλακές Αβέρωφ μετά την απολογία της, αλλά δεν είχε αποκαλύψει για ποιον λόγο σκότωσε. Το μόνο που έλεγε συνέχεια ήταν ότι «τον σκότωσα γιατί έπρεπε να πεθάνει». Οι εφημερίδες αναφέρονταν στο έγκλημα για πολύ καιρό, αλλά ένα πέπλο μυστηρίου κάλυπτε όλη την υπόθεση. Τι όπλισε το χέρι της δολοφόνου; Όλοι είχαν αυτό το ερώτημα. Από τότε πέρασε περίπου ένα εξάμηνο και μία μέρα ο

Στέργιος δέχτηκε στο γραφείο του ένα τηλεφώνημα από τον δικηγορικό Σύλλογο της Αθήνας.

Όταν παρουσιάστηκε στον πρόεδρο, αυτός του ανακοίνωσε ότι του αναθέτει την υπεράσπιση μίας κατηγορουμένης για ένα έγκλημα που φέρεται ότι διέπραξε και η οποία μέχρι τότε δεν είχε δεχθεί να προσλάβει δικηγόρο, αλλά ο Σύλλογος ήταν υποχρεωμένος να διαθέσει έναν δικηγόρο για αυτεπάγγελτη υπεράσπιση κατά την δίκη η οποία είχε προγραμματισθεί να γίνει μετά από δέκα ημέρες. Ο Στέργιος όταν έλαβε την εντολή γύρισε στο γραφείο του σκεπτικός. Καταλάβαινε ότι η δίκη θα ήταν πολύ δύσκολη και μαραθώνια, αλλά αυτός έπρεπε να προσπαθήσει για το καλύτερο αποτέλεσμα όποιο και αν ήταν το κόστος. Την άλλη μέρα επισκέφθηκε την κατηγορούμενη στις φυλακές. Ήταν σκεπτική και αμίλητη, και το μόνο που του είπε ήταν ότι δεν ήθελε καμία υπεράσπιση.

- Κυρία Λίλια πρέπει να βοηθήσετε τον εαυτό σας και εμένα συνάμα γιατί δεν σας κρύβω ότι αυτή είναι η πρώτη μου μεγάλη δίκη της σταδιοδρομίας μου και θα ήμουν πολύ υπόχρεος αν με βοηθούσατε.
- Αφήστε με, δεν έχω να πω τίποτα άλλο από μία λέξη, (έπρεπε να το κάνω).
- Μα πώς φθάσατε ως εκεί, έπρεπε να 'χετε τους λόγους σας.
- Σας παρακαλώ αφήστε με, είμαι πολύ κουρασμένη.

Ο Στέργιος γύρισε στο γραφείο του αρκετά προβληματισμένος. Αυτή η γυναίκα δεν ήθελε με τίποτα να μιλήσει και αυτό έκανε την δουλειά του αρκετά δύσκολη. Την άλλη μέρα την επισκέφθηκε αλλά πάλι τα ίδια. Ήταν αμετανόητη ή έκρυβε κάποιο μυστικό;

Έφθασε η μέρα της δίκης και ο Στέργιος δεν της είχε βγάλει κουβέντα.

Πρώτος κατέθεσε ο αξιωματικός υπηρεσίας του αστυνομικού τμήματος Κηφισιάς. Στην ερώτηση του προέδρου το τι γνώριζε για την

υπόθεση απάντησε ότι εκείνο το βράδυ γύρω στα μεσάνυχτα επισκέφτηκε το τμήμα η κατηγορουμένη και δήλωσε ότι σκότωσε στο σπίτι τους τον σύντροφό της.

- Σε τι κατάσταση ήταν όταν σας επισκέφτηκε;
- Ήταν αναστατωμένη και δήλωσε ότι δεν μετανούσε για την πράξη της.

Στη συνέχεια εξετάστηκε ο ιατροδικαστής.

- Τι διαπιστώσατε κατά την νεκροψία;
- Αυτό που διαπίστωσα κύριε πρόεδρε ήταν ότι οι μαχαιριές ήταν πολύ δυνατές και είχαν δοθεί με μεγάλη μανία γιατί ήταν πολύ βαθιές και μερικές είχαν διαπεράσει όλο του το σώμα.

Στην συνέχεια έλαβε το λόγο ο κύριος εισαγγελέας.

- Δεν μου λέτε κύριε μάρτυς έχετε κανέναν ενδοιασμό από τη δύναμη των χτυπημάτων ότι αυτή η γυναίκα δεν ήθελε να σκοτώσει;
- Όχι, ήταν αποφασισμένη γι' αυτό που έκανε.
- Τίποτα άλλο κύριε πρόεδρε.
- Η υπεράσπιση έχει τον λόγο.

Ο Στέργιος σηκώθηκε από την καρέκλα του, κοίταξε για λίγο τον Ιατροδικαστή και τον ρώτησε.

- Δεν μου λέτε κύριε μάρτυς από την πείρα που έχετε αν αυτή η δύστυχη γυναίκα δεν είχε τους λόγους της, θα χτυπούσε το θύμα με τόση μανία;
- Πάνω σε αυτό το θέμα δεν μπορώ να απαντήσω, εγώ καταθέτω ότι διαπίστωσα κατά την νεκροψία.
- Πιστεύετε ότι αυτή η γυναίκα αν δεν είχε την άμεση απειλή του θύματος, θα προχωρούσε σε αυτή τούτη την πράξη της;

Τότε παρενέβη ο εισαγγελέας.

- Ενίσταμαι κύριε πρόεδρε, ο κύριος συνήγορος προσπαθεί να εκμειύσει ανυπόστατες ικασίες από τον μάρτυρα.
- Παρακαλώ ο μάρτυς να απαντήσει.

- Δεν μπορώ να εκτιμήσω τη σκηνή που προηγήθηκε της επίθεσης, αλλά πιστεύω ότι είναι προφανές ότι είχε τους λόγους της.

- Ευχαριστώ, τίποτε άλλο κύριε πρόεδρε.

Η δίκη είχε φθάσει στην τρίτη ημέρα με την εξέταση μαρτύρων κατηγορίας.

Μέχρι στιγμής δεν είχε παρουσιασθεί για να καταθέσει ουδής μάρτυρας υπερασπίσεως και αυτό δυσχέραινε κατά πολύ την θέση του Στέργιου. Το βράδυ της ίδιας ημέρας ο Στέργιος βρισκόταν στο γραφείο του και κοιτούσε κάτι σημειώσεις που είχε πάνω στο γραφείο. Τότε άκουσε κάποιον να χτυπά την πόρτα.

- Ανοιχτά είναι περάστε.

Μέσα μπήκε μια εντυπωσιακή γυναίκα και μόλις την αντίκρισε ο Στέργιος σηκώθηκε από την καρέκλα και της έδειξε τον καναπέ να καθίσει.

- Παρακαλώ τι θα θέλατε;

Η γυναίκα τού έδωσε το χέρι.

- Νέλη Μανέτη, του συστήθηκε θα ήθελα λίγο να κουβεντιάσουμε.

- Παρακαλώ σας ακούω, πρόφερε αμήχανα ο Στέργιος.

Η εμφάνιση της γυναίκας κάτι του θύμιζε, μέσα στη σκέψη του γύριζαν διάφορες εικόνες, μετά το επίθετο ταίριαζε με αυτό της δολοφόνου, ήταν σύμπτωση ή ήταν αυτό που περίμενε;

Η γυναίκα ήταν γύρω στα τριάντα ψηλή, ξανθιά με μπλε αμυγδαλωτά μάτια, αεράτη και κάτι του θύμιζε αλλά τι ακριβώς δεν μπορούσε να το προσδιορίσει.

- Δεν με γνωρίζετε βέβαια αλλά είμαι η κόρη της κατηγορουμένης κυρίας Μανέτη.

Ο Στέργιος κάθισε στην καρέκλα του για να μην σωριασθεί από την έκπληξή του.

- Ξέρετε, ήρθα στο γραφείο σας μετά από πολλή σκέψη, αλλά δεν μπόρεσα να αντισταθώ στον πειρασμό, έπρεπε να βοηθήσω την μητέρα μου.

Η συζήτησή τους κράτησε γύρω στις δύο ώρες. Η Νέλη απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις του Στέργιου και αυτές ήταν κέραιες και σημαντικές. Η Νέλλη έφυγε από το γραφείο γύρω στις δώδεκα τα μεσάνυχτα και ο Στέργιος πήρε τον δρόμο για το σπίτι του. Βρήκε την Αργυρώ να τον περιμένει καθισμένη σε μία καρέκλα μπροστά από το τραπέζι.

- Άργησες απόψε να 'ρθεις συνέβη κάτι;
- Αυτή η νύχτα Αργυρώ μού φαίνεται ότι θα μου σημαδέψει όλη μου την ζωή, απάντησε αυτός.
- Δηλαδή;
- Άστα, αυτά είναι δικά μου, τώρα μπορείς να πας για ύπνο.

Σε λίγο έπεσε στο κρεβάτι του και ο Στέργιος. Τότε το μυαλό του άρχισε να ταξιδεύει. Όλα όσα του εκμυστηρεύτηκε εκείνο το βράδυ η κόρη της Λίλιας ήταν τόσο σημαντικά και απίστευτα που προσπαθούσε για πολύ ώρα να τα βάλει σε μία σειρά. Αυτή ήταν λοιπόν η ξανθιά όμορφη κοπέλα που είχε συναντήσει πριν από πολλά χρόνια στην οδό Όθωνος στη Λαμία και του είχε κάνει τόσο τρομερή εντύπωση; Τώρα εξηγούνταν η παρουσία της στην Λαμία και η αιτία της παρουσίας της εκεί, τώρα μπορούσε να εξηγήσει πολλά που δεν καταλάβαινε μέχρι τότε. Τώρα μπορούσε να εξηγήσει τι σχέση είχε ο μικρός του ορφανοτροφείου με την Λίλια, τώρα μπορούσε να εξηγήσει πολλά. Όμως τώρα βρισκόταν μπροστά σε ένα μεγάλο αδιέξοδο, είχε το δικαίωμα να αποκαλύψει ένα τέτοιο μεγάλο μυστικό; Όλη τη νύχτα βασάνιζε το μυαλό του να βρει μία συμβιβαστική λύση αλλά μάταια. Ο ύπνος τον πήρε τις πρώτες πρωινές ώρες και η Αργυρώ τον σήκωσε γύρω στο μεσημέρι.

- Σήκω υπναρά, ξέχασες ότι στις δύο έχεις ραντεβού στο γραφείο σου;

Ο Στέργιος σηκώθηκε ετοιμάσθηκε βιαστικά και έφυγε. Σήμερα ήταν Σάββατο και τον περίμενε στο γραφείο ο γραμματέας του για να ετοιμάσουν την αγόρευσή του για την Τρίτη. Την Κυριακή το βράδυ επισκέφθηκε την κατηγορουμένη.

- Κυρία Λίλια, θα σας κάνω μερικές ερωτήσεις και απαιτώ να μου απαντήσετε ευθέως, ειδάλλως θα αναγκασθώ να παραβώ τον όρκο μου που έδωσα στην κόρη σας και να αποκαλύψω γεγονότα που δεν θα σας τιμούσαν.

Η Λίλια τον κοίταξε με ένα παράξενο ύφος.

- Τι εννοείτε;
- Εννοώ, ότι τα ξέρω όλα όσα διαδραματίστηκαν και απαιτώ ορισμένες εξηγήσεις για να μπορέσω να σας υπερασπισθώ.
- Και ποιος σας είπε ότι θέλω να γλιτώσω την καταδίκη;

Το ύφος της Λίλιας ήταν συγκλονιστικό. Για πρώτη φορά είχε μετά από τόσο καιρό ανοίξει το στόμα της, καταλάβαινε ότι ο άνδρας που είχε απέναντί της ήταν τρομερά έξυπνος και της χτυπούσε τη χορδή που την πονούσε. Της έλεγε ότι γνώριζε τα πάντα, αλλά πώς γινότανε αυτό αφού αυτή ποτέ δεν είχε μιλήσει; Σκέφθηκε ότι της έπαιζε κάποιο δικηγορίστικο παιχνίδι, αλλά αυτή δεν θα τσιμπούσε εύκολα.

- Δεν έχω να προσθέσω τίποτα, απλά έπρεπε να πεθάνει.

Μετά από αυτή την εμμονή της ο Στέργιος γύρισε πίσω άπρακτος. Το πρωί της Δευτέρας ο Στέργιος ζήτησε από το δικαστήριο να εξετασθεί εκ νέου ο αξιωματικός υπηρεσίας που βρήκε το πτώμα.

- Δεν μου λέτε κύριε μάρτυς, το φονικό όπλο το βρήκατε, το εξετάσατε;
- Δυστυχώς ψάξαμε παντού αλλά ήταν άφαντο.

Ο πρόεδρος τον κοίταξε σκεπτικός.

- Και πώς καταλήξατε στην σύλληψη της κατηγορουμένης, απλώς αρκεσθήκατε στην ομολογία της;
- Μάλιστα.

Μετά από αυτή την εξέλιξη η δίκη πήρε άλλον δρόμο και όλοι οι παράγοντες άρχισαν να αμφιβάλλουν για τα γεγονότα. Έπρεπε πάση θυσία να βρεθεί το φονικό όπλο για να εξετασθούν τα δακτυλικά αποτυπώματα του δολοφόνου. Το ενδιαφέρον γι' αυτή την απίθανη ιστορία κορυφώθηκε και τα φλας των δημοσιογράφων άρχισαν να αστράφτουν μέσα στην αίθουσα. Η κοινή γνώμη άρχισε να ταλαντεύεται και όλοι περίμεναν με μεγάλο ενδιαφέρον την εξέλιξη της δίκης. Την Τρίτη το πρωί τον λόγο έλαβε ο εισαγγελέας όπου κατακεραύνωσε την κατηγορουμένη, και υποστήριξε ότι ήταν βέβαιο ότι μετά την ομολογία της κατηγορούμενης ότι αυτή ήταν η δολοφόνος του άτυχου άνδρα και ζήτησε από τους ενόρκους να την κηρύξουν ένοχη χωρίς ελαφρυντικά και την ποινή των ισοβίων δεσμών.

Σαν τελείωσε ο κατήγορος, ο πρόεδρος έδωσε τον λόγο στην υπεράσπιση. Τότε ο Στέργιος σηκώθηκε από τη θέση του έριξε ένα βλέμμα γύρω στην αίθουσα και άρχισε την αγόρευσή του.

- Κύριε πρόεδρε, κύριε ένορκoi, κύριε εισαγγελεύ. Καλούμαστε όλοι οι παράγοντες μέσα σε αυτή την αίθουσα να αποδώσουμε δικαιοσύνη, σε μια υπόθεση που όσο ξεκάθαρη φαίνεται εκ πρώτης όψεως εν τούτοις κρύβει μέσα της πολλά σκοτεινά σημεία τα οποία εάν δεν διαλευκανθούν δεν θα μπορέσουμε να καθορίσουμε την αλήθεια. Η κατηγορουμένη είναι ένα θύμα της κοινωνίας που ζούμε διότι είχε την ατυχία να ερωτευθεί παράφορα. Έζησε με το θύμα πάμπολα χρόνια μαζί, και ξαφνικά μία νύχτα τον έχασε. Τότε όλος ο κόσμος γκρεμίσθηκε μέσα της και μη αντέχοντας σε αυτή την μεγάλη απώλεια είχε το αποτέλεσμα να χάσει τα λογικά της. Η ψυχολογική σύνθεση του κάθε ανθρώπου κινείται πάνω σε μία λεπτή ισορροπία και μπορεί όταν υποστεί ένα τρομερό σοκ να 'χει τραγικά αποτελέσματα. Η κατηγορουμένη δεν μπόρεσε μέσα στο μυαλό της να δικαιολογήσει αυτή την απώλεια και τότε έπλασε έναν μύθο.

Πιστεύει μέσα στο θολωμένο της μυαλό ότι αυτή τον σκότωσε για να δικαιολογήσει την απουσία του. Η πολιτεία έχει ιερήν υποχρέωση να ανεύρη τον πραγματικό δολοφόνο ο οποίος φρόντισε μετά το φονικό να εξαφανισθεί μαζί με το φονικό όπλο. Εάν δεν βρεθεί το φονικό όπλο για να εξετασθεί πλήρως νομίζω κύριοι ένορκοι ότι πρέπει να αμφιβάλλετε διά την ενοχή της και να την κυρήξετε αθώα.

Μετά από αυτή την συγκλονιστική αγόρευση τα φλας των δημοσιογράφων άστραψαν και την άλλη μέρα η φωτογραφία του Στέργιου ήταν πρωτοσέλιδο σε όλες τις εφημερίδες.

Από τότε πέρασε καιρός. Μετά από αυτή την επιτυχία του έγινε περιζήτητος και όλοι τον αντιμετώπιζαν με δέος διότι οι ικανότητές του ήταν πλέον εμφανείς.

Μια μέρα τον επισκέφθηκε στο γραφείο του ο φίλος του ο Ντίνος. Αφού θυμηθήκαν τα παλιά ο Ντίνος του λέει.

- Βλέπω ότι οι εφημερίδες σε έκαναν φίρμα αλλά εγώ έχω μια απορία.

Πίστευες πραγματικά αυτά που είπες στην αγόρευσή σου;

- Εάν δεν τα πίστευα δεν θα τα υποστήριζα.

- Μην μου πεις ότι ξέρεις τον πραγματικό δολοφόνο!

- Βεβαίως και τον ξέρω, αλλά δεσμεύομαι από το επαγγελματικό απόρρητο.

- Και θα επιτρέψεις να κυκλοφορεί ελεύθερος;

- Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά, αλλά της αστυνομίας.

- Θα μπορούσες όμως σε εμένα να το φανερώσεις.

- Θα σου πω μόνο ένα πράγμα, ποτέ μην εμπιστεύεσαι γυναίκα.

- Δηλαδή;

- Ακόνισε λίγο το μυαλό σου και μπορεί κάτι να καταλάβεις.

Ο Στέργιος μιλούσε με γρίφους, είχε μάθει να χρησιμοποιεί κατάλληλα τα λόγια του και ο Ντίνος κατάλαβε ότι μαζί του δεν θα τα 'βγαζε πέρα.

Όμως όσο και αν ο Στέργιος βιάδιζε από επιτυχία σε επιτυχία, ποτέ δεν ξέχασε αυτούς που τον βοήθησαν στις δύσκολες στιγμές.

Τουλάχιστον μία φορά το μήνα ανέβαινε στον Περισσό να επισκεφθεί το ηλικιωμένο ζευγάρι. Αυτούς που του έσωσαν τη ζωή, τους ευεργέτες του. Από μικρός είχε μάθει να εκτιμά τους ανθρώπους, και να τους κρίνει από τα έργα τους. Αυτό του είχαν μάθει οι δάσκαλοί του και οι γονείς του. Σε μια από αυτές τις επισκέψεις του τον ρώτησε ο γιατρός.

- Στέργιο τι σκέφτεσαι για την ζωή, θα κάνεις οικογένεια;
- Αυτό το ζήτημα το σκέφτομαι σοβαρά αλλά ακόμα δεν ήρθε η ώρα.
- Άμα το αποφασίσεις θέλω να μου το πεις, έχω μια πολύ καλή περίπτωση.
- Υπόσχομαι να σε ενημερώσω όταν κατασταλάξω.

Γυρίζοντας σπίτι του τον περίμενε μία έκπληξη. Τον περίμενε εκεί η Λίλια με έναν νεαρό.

- Να σου συστήσω τον Πέτρο τον εγγονό μου.

Ήταν ένας νεαρός γύρω στα δεκαοχτώ, ψηλός με ξανθά μαλλιά και με φοβισμένο βλέμμα.

Ο Στέργιος τον αναγνώρισε αμέσως, ήταν το παιδί που χαιρετούσε την Λίλια όταν έφευγε το τρένο από τη Λαμία.

- Πέτρο αυτός είναι ο δικηγόρος που μ' απάλλαξε από τις κατηγορίες και μακάρι κάποτε να του μοιάσεις. Ο Στέργιος του έσφιξε το χέρι.
- Ήρθα να σου γνωρίσω τον εγγονό μου και με την ευκαιρία να σε καλέσω το Σάββατο το βράδυ που είναι τα γενέθλια του Πέτρου.

Η Αργυρώ τους πρόσφερε από ένα ποτό και κάποια στιγμή κάλεσε τον Πέτρο να δούνε τα καναρίνια της που είχε έξω στην βεράντα. Σαν έμειναν μόνοι ο Στέργιος ρώτησε την Λίλια αν ακόμη εργάζεται η Νέλη.

- Όχι, έχει αρκετό καιρό που σταμάτησε και δεν σου κρύβω ότι υπάρχουν προβλήματα.
- Δηλαδή τι προβλήματα;

- Βεβαίως οικονομικά, αλλά πιστεύω να τα καταφέρουμε.
- Λίλια θα σου κάνω μια ερώτηση και θέλω να μου απαντήσεις ειλικρινά, τον σύντροφό σου ποιος τον γνώρισε στη Νέλη;

Στην ερώτηση αυτή η Λίλια κλονίσθηκε, έπιασε το κεφάλι της και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

- Δυστυχώς, εγώ.
- Και πώς έγινε αυτό;
- Τότε ήμουν τρελά ερωτευμένη μαζί του και υπέκυψα στον εκβιασμό που μου έκανε.
- Δηλαδή;
- Με απειλούσε ότι θα με εγκαταλείψει αν δεν του την γνωρίσω.
- Δηλαδή ο νεαρός είναι γιος του;
- Ακριβώς, αυτή η κίνησή μου ήταν και η καταστροφή της οικογένειας γιατί ο άνδρας μου πέθανε από τον καημό του και η Νέλη κατέληξε στα «κόκκινα φανάρια».
- Τώρα καταλαβαίνω, τώρα εξηγούνται όλα. Η Νέλη επισκεφτόταν ποτέ τον γιο της στο ορφανοτροφείο της Λαμίας;
- Βεβαίως, πολλές φορές όπως και εγώ.
- Δηλαδή μπροστά από δέκα χρόνια περίπου που τη συνάντησα στην Λαμία είχε έρθει για τον γιο της μόνο ή έκανε και άλλες δουλειές; Τότε την πήρανε τα κλάματα.
- Τα πρώτα χρόνια δούλευε εκεί σε ένα νυχτερινό μπαρ για να ‘ναι κοντά στο γιο της αλλά όταν την ανακάλυψε η αστυνομία έφυγε και ήρθε στην Αθήνα.
- Κατάλαβα, κοκότα πολυτελείας αλλά γιατί τον σκότωσε και δεν τον παρατούσε;
- Την εκβίαζε, άμα θα τον άφηνε θα την κατέδιδε στην αστυνομία.

Εκείνη την ώρα μπήκανε μέσα στο σαλονάκι ο Πέτρος με την Αργυρώ.

- Γιαγιά πρέπει να πηγαίνουμε, η μαμά θα περιμένει, μην ξεχνάς πρέπει να συγυρίσουμε το σπίτι για την γιορτή.
- Ναι αγόρι μου τώρα φεύγουμε! Στέργιο, πιστεύω να μας τιμήσεις με την παρουσία σου το Σάββατο.
- Θα προσπαθήσω.

Την επόμενη μέρα γύρω στο μεσημεράκι χτύπησε η πόρτα του γραφείου. Πήγε και άνοιξε η δακτυλογράφος, τότε φάνηκε στην πόρτα ένας άνδρας γύρω στα πενήντα με αδρά χαρακτηριστικά και ένα φαρδύ μουστάκι.

- Καλημέρα σας, μπορώ να περάσω;
- Παρακαλώ καθίστε, του είπε ο Στέργιος και έσπρωξε μια πολυθρόνα προς το μέρος του.
- Δεν με γνωρίζετε βέβαια, έρχομαι εκ μέρους της κυρίας Νέλης και σας προτείνω αν θέλετε να εργασθείτε στην εταιρεία μου.
- Τι εταιρεία έχετε;
- Έχω μια μεγάλη κατασκευαστική εταιρεία και τώρα σηκώνω ένα συγκρότημα κατοικιών στα Γλυκά Νερά και όπως καταλαβαίνετε θέλω να 'χω δίπλα μου έναν νομικό σύμβουλο γιατί καθημερινά βρίσκομαι στα Συμβολαιογραφεία και εκεί ο νομικός πιστεύω ότι είναι απαραίτητος για να μην γίνει κανένα λάθος και πληρώσουμε μερικά εκατομμύρια.
- Οφείλω να σου πω πως με τιμά η πρότασή σου αλλά θέλω να το σκεφθώ λίγο γιατί έχω ανειλημμένες υποχρεώσεις και φοβάμαι να μην πιεσθώ με τη δουλειά.
- Δεν σε χρειάζομαι σε καθημερινή βάση, θέλω να περνάς μία φορά την εβδομάδα από τα γραφεία να ελέγχεις την γραφειοκρατία και ό,τι με χρεώσεις θα πληρώσω.
- Καλά αυτά τα βρίσκουμε άσε να το μελετήσω λίγο το πράμα και το πολύ σε μία εβδομάδα θα 'χεις την απάντησή μου.

- Τότε ο άνδρας του ‘δωσε το χέρι, Νίκος Μαρκάκης λέγομαι, ορίστε πάρτε και μία κάρτα μου και περιμένω τηλέφωνο.
- Θα σου απαντήσω το γρηγορότερο.

Την άλλη μέρα έδωσε χρήματα στην Αργυρώ να πάει να πάρει ρούχα και ό,τι άλλο χρειαζότανε για να πάνε στα γενέθλια. Το σπίτι της Λίλιας ήταν ένα παλαιό διώροφο αρχοντικό πνιγμένο μέσα στα πεύκα της Κηφισιάς. Το είχε βρει από τον άνδρα της που ήταν γόνος πλούσιας οικογένειας της περιοχής. Είχε έρθει όμως ο πόλεμος του σαράντα και είχε γκρεμίσει όλες τις επιχειρήσεις της οικογένειας και έτσι ήταν το μόνο περιουσιακό στοιχείο που είχε απομείνει στον άνδρα της. Όταν έφθασαν εκεί ήταν νύχτα αλλά το δροσερό αεράκι της περιοχής τους έκανε να νιώσουν ευχάριστα μετά το ολόήμερο λιοπύρι του Αυγούστου. Η είσοδος έβλεπε στην οδό Κηφισιάς και από εκεί άρχιζαν τα φώτα που στόλιζαν σαν αστέρια όλον τον απέραντο κήπο. Προχώρησαν στον διάδρομο και όταν συνάντησαν μερικά σκαλοπάτια τα ανέβηκαν και βρέθηκαν σε μια πελώρια βεράντα που την κοσμούσαν γύρω μερικά αγάλματα.

Από το εσωτερικό της βίλας ερχότανε μία απαλή μουσική και ο θόρυβος των συγκεντρωμένων. Ο Στέργιος τα κοιτούσε όλα αυτά με περιέργεια κουνώντας το κεφάλι του. Τα μάτια τους, όταν μπήκαν στο σαλόνι, αντίκρυσαν ένα θέαμα εκθαμβωτικό. Τέσσερις πελώριοι πολυέλαιοι κρεμόντουσαν από το ταβάνι και τα έπιπλα όλα ήταν από ξύλο κερασιάς. Σε μία γωνία υπήρχε ένα πιάνο και ένας μεσήλικας καθότανε και έπαιζε. Μόλις τους είδε η Νέλη που συζητούσε με μία κυρία σ’ έναν καναπέ βελούδινο, σηκώθηκε να τους υποδεχτεί.

- Καλώς τους, δεν πιστεύω να δυσκολευτήκαμε να μας βρείτε;
- Όχι είχα την κάρτα από τη μητέρα σου.

- Ελάτε να σας συστήσω μερικούς φίλους, από 'δω η κυρία Μαρκάκη, ο κύριος είναι ο δικηγόρος που σου έλεγα Έλενα, και η κοπέλα είναι αδερφή του.

Κάθισαν σ' έναν καναπέ και σε λίγο από μία διπλανή πόρτα ξεπρόβαλε και ο επιχειρηματίας που τον είχε επισκεφθεί στο γραφείο του τότε θυμήθηκε το όνομά του ο Στέργιος, ήταν ο Μαρκάκης. Άραγε η γυναίκα που καθότανε στον καναπέ με τη Νέλη ήταν γυναίκα του. Το τρίγωνο του διαβόλου. Τότε κατάλαβε ότι το τελευταίο θύμα της Νέλης ήταν ο κατασκευαστής που συντηρούσε όλη αυτή τη χλιδή που υπήρχε μέσα σ' εκείνο το παλιό αρχοντικό. Μόλις σβήσανε τα κεριά από την τούρτα προφασίσθηκε ότι είχε πονοκέφαλο και σε λίγο αναχώρησε. Όταν έφθασε στο σπίτι μπήκε και έκανε ένα μπάνιο με κρύο νερό για να συνέλθει. Είχε τόσο αηδιάσει με όλα αυτά που συνέβεναν γύρω του, που του 'ρχονταν να κάνει εμετό. Τόσο πολύ λοιπόν είχε διαφθαρεί η κοινωνία; Αυτό το πεντάμορφο τέρας που όταν την είχε δει για πρώτη φορά του φάνηκε σαν θεά ήταν λοιπόν ο διάβολος μεταμορφωμένος, που γεννήθηκε από μια πανούργα μάνα;

Ο κάθε άνθρωπος που γεννιέται πάνω στη γη πρέπει να 'χει εμπιστοσύνη στον εαυτό του και ν' αγαπάει αυτό που επιλέγει να κάνει ως επάγγελμα για να 'χει επιτυχίες. Έτσι και ο Στέργιος μετά από όλα αυτά που ζούσε στην Αθήνα κατάλαβε ότι βρισκόταν σ' ένα άγνωστο γι' αυτόν περιβάλλον και λίγους μήνες αργότερα πήρε τη μεγάλη απόφαση. Γύρισε στη Λαμία και νοίκιασε ένα γραφείο απέναντι από τα δικαστήρια στην οδό Καποδιστρίου. Κατάλαβε έστω και λίγο αργά ότι η Αθήνα ήταν μία ζούγκλα με άγρια θηρία έτοιμα να σε κατασπαράξουν αν εύρισκαν την ευαίσθητη χορδή σου. Αυτός ήταν επαρχιώτης, είχε μάθει από μικρός ο λόγος του να 'ναι συμβόλαιο και να σέβεται τους ανθρώπους που έχουν μπέσα. Οι περισσότεροι άνθρωποι που ζούσαν εκεί πατούσαν επί πτωμάτων χωρίς να 'χουν κανένα ηθικό φραγμό αρκεί να πετύχουν τον

σκοπό τους. Όπως οι δύο διαβολογύναικες που είχε γνωρίσει που δεν δίστασαν να πουλήσουν ακόμη και το ίδιο τους το παιδί, αρκεί να βολεύονται. Για το μόνο που είχε τύψεις ήταν ότι συγκάλυψε για να κρατήσει το λόγο του μία δολοφόνο και κυκλοφορούσε ελεύθερη. Αλλά δεν βαριέσαι, από κάπου θα το 'βρισκε. Το όνομά του πλέον είχε γίνει γνωστό από την πολύκροτη δίκη που είχε συγκλονίσει το πανελλήνιο, σαν την υπόθεση της (Σπυριδούλας) από τις εφημερίδες.

Όμως η ζωή έχει σκαμπανεβάσματα. Έτσι και η σταδιοδρομία του Στέργιου σταμάτησε ξαφνικά το βράδυ στις εικοσιμία του Απρίλη του 1967. Εκείνο το βράδυ έγινε το πραξικόπημα των Συνταγματαρχών και ο Στέργιος βρέθηκε στην Γιάρο επειδή ήταν οργανωμένος στο Κομμουνιστικό Κόμμα και το όνομά του βρέθηκε στους καταλόγους που βρήκαν οι Ταγματασφαλίτες όταν άνοιξαν τα γραφεία του Κόμματος στη Λαμία. Ο Στέργιος κατηγορήθηκε και επειδή εκείνη την εποχή είχε εκλεγεί Δημοτικός σύμβουλος κάτω από την σημαία του Αποστόλη Κουνούπη. Τότε ήταν εποχές δύσκολες. Εποχές που για να επιβιώσεις, έπρεπε έστω και αν δεν πίστευες να γίνεις Δεξιός για να ενταχθείς στο σύστημα. Όμως αυτός δεν ήταν σκυμμένο κεφάλι. Πίστευε στον εαυτό του και σε ιδανικά και έπρεπε να πληρώσει το τίμημα.

Η (παραθέρηση) αυτή κράτησε γύρω στον ένα χρόνο αλλά ο Στέργιος δε πτοήθηκε. Πάνω στον κόσμο έπεσε μία βουβαμάρα. Η Ελλάδα είχε μπει στον (γύψο) όπως έλεγε ο Παπαδόπουλος για να γλιτώσει από τον Κομμουνιστικό κίνδυνο.

Στην οικογένεια του Στέργιου έπεσε άλλο αστροπελέκι αλλά ο μπαρμπα-Σταύρος ήταν πλέον μαθημένος από τέτοια. Η Ρούλα όλα αυτά τα χρόνια περίμενε καρτερικά. Είχε πλέον αφεθεί στη μοίρα της και είχε αφοσιωθεί στη δουλειά της. Πίστευε ακράδαντα ότι ο Στέργιος ήξερε τι κάνει και περίμενε γιατί έτσι του είχε υποσχεθεί. Κάπου κάπου την επισκέπτονταν τα δύο σπουργίτια στην καλύβα της και είχαν γίνει φίλοι.

Μετά όμως από καναδυο χρόνια την επισκέπτονταν μόνο το σκούρο, η μάνα του είχε χαθεί. Η Ρούλα κάθε πρωί έβαζε ένα μικρό πιατάκι με σπόρους πάνω σε έναν πρόχειρο καμπινέ που είχε φτιάσει ο πατέρας της έξω από την καλύβα και το περίμενε. Αυτός ήταν τώρα ο φίλος της, με αυτόν κουβέντιαζε τα πρωινά και έλεγε τον πόνο της και τα παράπονά της. Αυτό συνεχιζόταν για αρκετά χρόνια ώσπου ξαφνικά το σπουργίτι, χάθηκε. Μάταια η Ρούλα περίμενε τον ερχομό του.

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, ένα μήνα περίπου από την εξαφάνιση του σπουργιτιού, η Ρούλα βγήκε από την καλύβα της και κοίταξε πάνω στο ελενίτ του καμπινέ αν υπήρχε κίνηση. Και τότε δεν πίστευε στα μάτια της γι' αυτό που αντικρύσαν. Μέσα στο πιατάκι με τους σπόρους ήταν ο φίλος της, αλλά νεκρός. Είχε πάει εκεί για να αφήσει την τελευταία του πνοή.... Κατασυγκινημένη η Ρούλα πήρε το πιατάκι στα χέρια της και άρχισε να κλαίει. Είχε χάσει και τον τελευταίο φίλο της. Πήρε ένα παλιό σκεπάρνι που είχαν μέσα στην καλύβα, πήγε πιο πάνω μέσα στα πεύκα, το έθαψε και πάνω του έβαλε έναν μικρό σταυρό που έφτιαξε με δύο ξυλαράκια. «Αντίο φίλε», του ψιθύρισε και πήρε τον δρόμο για την καλύβα κλαίγοντας.

Τον Μάρτη του 1968 ο Στέργιος γύρισε στην Λαμία. Άνοιξε πάλι το γραφείο του και συνέχισε να εργάζεται κανονικά. Σε όλες σχεδόν τις δίκες των πατριωτών που πήγαινε η χούντα των Συνταγματαρχών στο δικαστήριο ήταν Συνήγορος υπερασπίσεως. Οι ασφαλίτες τον είχαν αυτόν και την οικογένειά του υπό συνεχή παρακολούθηση, αλλά πλέον δεν τον ένοιαζε, αυτός υπηρετούσε τα ιδεώδη του.

Τον φθινόπωρο του 1968 που γινόταν στο Στρατοδικείο της Λαμίας η δίκη ενός που κατηγορούνταν για ανατρεπτική δράση, η Ρούλα ήταν μέσα στο ακροατήριο. Είχε πάει εκεί για να δει και να καμαρώσει τον Στέργιο, τον άνθρωπό της πώς αγόρευε. Αυτός την είδε και σ' ένα

διάλλειμα την πλησίασε την πήρε στο γραφείο του που ήταν απέναντι για να την κουβεντιάσει.

- Ξέρεις Ρούλα τα τελευταία χρόνια συνέβησαν πολλά και χαθήκαμε αλλά πάντα ήσουν μέσα στην σκέψη μου, δεν σ' έβγαλα ποτέ μου.
- Στέργιο μου σε συμπονώ και σε καταλαβαίνω, εγώ ποτέ δεν σου θύμωσα, ξέρεις ότι είσαι μες στην καρδιά μου.
- Τα χρόνια είναι δύσκολα, πολύ θα περιμένεις. Γι' αυτό σου είπα την άλλη φορά να φτιάξεις την ζωή σου. εμένα τώρα όλοι με κυνηγούν γι' αυτό και θ' αργήσω.
- Στέργιο μου μην με σπρώχνεις στο γκρεμό ξέρεις πως σ' αγαπάω. Αν θες γίνομαι καλόγρια, αλλά ποτέ αλλουνού γυναίκα.

Με τις οικονομίες της και με την δουλειά της μέσα σε λίγα χρόνια η Ρούλα πήρε ένα οικόπεδο πάνω στον Αφανό και έφτιαξε ένα μικρό σπιτάκι δύο δωματίων. Το 1974 έγινε η εξέγερση του Πολυτεχνείου και έπεσε η Χούντα. Τότε απελευθερώθηκε από τα δεσμά του και ο Στέργιος και ήταν ελεύθερος πλέον να φτιάξει την οικογένειά του.

Τον ίδιο χειμώνα στις 21 του Νοέμβρη ο Στέργιος σηκώθηκε το πρωί ντύθηκε και πήρε τον δρόμο που οδηγούσε στην Παναγία την Αρχοντική. Σήμερα ήτανε η μνήμη της και έπρεπε να πάει να την προσκυνήσει. Καθώς ανέβαινε τα σκαλιά από την εκκλησία των Αγίων Θεοδώρων άρχισε να σκέφτεται τα παλιά και του 'ρχοταν να κλάψει. Όλα τα περασμένα χρόνια πέρασαν μέσα από το μυαλό του σαν κινηματογραφική ταινία. Έβλεπε την Ρούλα δίπλα του που κάθονταν στο παγκάκι, έβλεπε τα όνειρά τους που είχαν γκρεμισθεί και πίστευε στο θαύμα. Σαν έφθασε στο πλατύσκαλο έξω από την εκκλησία είδε τη Ρούλα να 'ρχεται από τ' άλλο μονοπάτι που κατέβαινε από τον περιφερειακό δρόμο του Κάστρου. Το θαύμα που πριν σκεφτότανε ήταν μπροστά του. Εκεί την περίμενε, της έπιασε το χέρι και μαζί πλέον προχώρησαν μέσα να προσκυνήσουν.

Ο γάμος τους δεν άργησε πολύ, έγινε μέσα σε μία εβδομάδα, είχαν πετύχει τον στόχο τους, μαζί θα περπατούσαν. Μετά το γάμο τους ζούσαν σε ένα διαμέρισμα της οδού Βενιζέλου. Ο Στέργιος ήταν πλέον πολύ γνωστό όνομα μέσα στην Λαμία και το γραφείο του κατακλύζονταν καθημερινά από απλούς πολίτες που ζητούσαν τη γνώμη του για νομικά θέματα και συνάμα πολλοί τον παρακινούσαν να κατέβει και στην πολιτική. Αυτός όμως αγαπούσε το επάγγελμά του και επ' ουδενί λόγο δεν θα το εγκατέλειπε. Ζούσαν πολύ καλά και ήταν ευτυχισμένοι, απέκτησαν και μία κόρη, την μικρή Μαριγούλα.

Κάποιο μεσημέρι τον επισκέφτηκε στο γραφείο του μία κοπέλα. Ήταν μελαχρινή, μετρίου αναστήματος με μαύρα μάτια και πολύ έντονα χαρακτηριστικά. Ήταν γύρω στα εικοσιδύο και η όλη εμφάνισή της κάτι του θύμιζε αλλά όχι κάτι το συγκεκριμένο. Του έδωσε το χέρι λέγοντας.

- Βάσια Μαρκάκη, υποθέτω πως είστε ο κύριος Στέργιος.
- Ακριβώς, τι θα θέλατε;
- Είμαι κόρη της Έλενας και του Νίκου Μαρκάκη, νομίζω ότι τους γονείς μου τους είχατε γνωρίσει απ' ότι μου είχε πει η μητέρα μου.

Ο Στέργιος δούλεψε λίγο το μυαλό του και θυμήθηκε. Ο πατέρας της ήταν ο κατασκευαστής που τον είχε επισκεφθεί στο γραφείο στην Αθήνα και του ζήτησε να συνεργασθούν και η μητέρα της ήταν η φίλη της Νέλης.

- Ναι έχετε δίκιο, τους έχω γνωρίσει και τους δύο, σε τι θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;
- Ήρθα να σας συμβουλευτώ για τον φόνο της μητέρας μου γιατί μου είχε πει κάποια στιγμή ότι αν της συμβεί κάτι να απευθυνθώ σε σας.
- Πότε έγινε αυτός ο φόνος;
- Πάνε περίπου έξι μήνες και ακόμα δεν υπήρξε κανένα αποτέλεσμα.
- Για πες μου λεπτομέρειες.

- Η μητέρα μου βρέθηκε δολοφονημένη στο εξοχικό μας στη Ραφήνα από τον πατέρα μου που είχε γυρίσει από την Θεσσαλονίκη που είχε επισκεφθεί εμένα.
- Εσείς τι κάνετε στη Θεσσαλονίκη;
- Σπουδάζω, είμαι στο τρίτο έτος.
- Και τι σπουδάζετε;
- Ψυχολογία.
- Συγχαρητήρια, είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα επιστήμη.
- Ευχαριστώ.
- Επιλήφθηκε η Αστυνομία, και τι ακριβώς βρήκε;
- Η μητέρα μου ήταν δολοφονημένη με μαχαίρι και το μόνο στοιχείο που βρήκαν ήταν ένα αποτύπωμα στον κήπο από αθλητικό παπούτσι και ένα δακτυλικό αποτύπωμα στο πρεβάζι του παραθύρου, το οποίο παραβίασε και μπήκε ο δολοφόνος.
- Το μαχαίρι το βρήκανε;
- Όχι το πήρε μαζί του ο δολοφόνος.
- Δεν καταλαβαίνω σε τι θα μπορούσα να βοηθήσω εγώ πέρα της αστυνομίας;
- Κάτι υποπτεύομαι, και θα ήθελα να σας εξομολογηθώ.
- Σας ακούω.
- Είχα γνωρίσει μία φίλη της που επισκεπτόταν το σπίτι μας συχνά και από την αρχή δεν μου άρεσε η όλη συμπεριφορά της. Νομίζω ότι κάποια σχέση πρέπει να 'χει με την δολοφονία.
- Το αναφέρατε αυτό στην αστυνομία;
- Όχι, γιατί δεν έχω κανένα στοιχείο.
- Και ποιο είναι το όνομα αυτής της γυναίκας;
- Στο μικρό της όνομα την ξέρω, τη λένε Νέλη.

Στο άκουσμα αυτού του ονόματος ο Στέργιος ανατρίχιασε. Θυμήθηκε πως του την είχε συστήσει την κυρία Μαρκάκη στα γενέθλια του Πέτρου, αλλά πάλι δείλιαζε να πιστέψει ότι είχε ξαναχτυπήσει...

- Και τι σας κάνει να υποπτεύεστε αυτή τη γυναίκα;
- Η θανάσιμη ομορφιά της και κάτι ύποπτο που είδα στα μάτια του πατέρα μου.
- Δηλαδή τι είδατε;
- Σε μια παρέα που βρεθήκαμε το περασμένο καλοκαίρι μαζί στην Ύδρα είδα κάτι ύποπτο.
- Δηλαδή;
- Όταν σηκωθήκαμε από το τραπέζι σε μία ταβέρνα που τρώγαμε σε μία παραλία είδα τον πατέρα μου να της πιάνει το χέρι και αυτό από τότε μ' έβαλε σε υποψίες.
- Σας συγχαίρω, διαλέξατε την κατάλληλη επιστήμη να σπουδάσετε.
- Ευχαριστώ.
- Ακούστε, το μόνο που θα μπορούσα να σας συμβουλευτώ εγώ, θα ήταν να αναθέσετε σ' έναν ιδιωτικό ντέντεκτιβ την παρακολούθηση αυτών των ανθρώπων. Ίσως βρει κάποιο στοιχείο. Και θα ήθελα να σας κάνω ακόμη μία ερώτηση. Ξέρετε αν είχε κάνει η μητέρα σας καμία ασφάλεια ζωής;
- Απ' ότι ξέρω, ναι είχε κάνει.
- Και εμένα πώς με βρήκατε;
- Η μητέρα μου μου είχε αναφέρει το όνομά σας και πήγα και ρώτησα στον δικηγορικό σύλλογο της Αθήνας. Από εκεί έμαθα ότι μετακομίσατε εδώ και ήρθα να σας δω.
- Τώρα εσείς από πού έρχεσθε;
- Από Θεσσαλονίκη.
- Ο πατέρας σας ξέρει ότι με επισκεφθήκατε;
- Όχι δεν ξέρει τίποτα.

- Ούτε πρέπει κανείς να το μάθει.

Ο Στέργιος σηκώθηκε από την καρέκλα του και άρχισε να βηματίζει μέσα στο γραφείο του. μετά ζήτησε συγνώμη από την Βάσια, πήρε το πακέτο με τα τσιγάρα που είχε πάνω στο γραφείο του και βγήκε στη βεράντα. Άναψε το τσιγάρο και για δέκα λεπτά περίπου άρχισε να κάνει βόλτες. Ήταν απολύτως πεπεισμένος μέσα του ότι στην όλη υπόθεση είχε βάλει το δαχτυλάκι της και η Νέλη, αλλά έπρεπε αυτό να το αποδείξει. Μπήκε μετά μέσα, κάθισε στην καρέκλα του και κοίταξε την Βάσια στα μάτια. Είχε μια έκφραση αναμονής και κρεμότανε από τα χείλη του.

- Τη μόνη συμβουλή που θα μπορούσα να σου δώσω είναι ότι πρέπει να βρεις έναν ιδιωτικό ντεντέκτιβ και να ψάξει βαθιά την υπόθεση. Και να ξεκινήσει από την ασφάλεια ζωής. Να μάθει ποιος είναι ο δικαιούχος και να παρακολουθήσει τις κινήσεις του πατέρα σου και της Νέλης. Αφού μάθεις κάτι από αυτά τα ξαναλέμε αλλά προς θεού δεν πρέπει να μάθει κανείς γι' αυτήν σου την επίσκεψη εδώ.

Η Βάσια τον ευχαρίστησε και φεύγοντας από το γραφείο της έδωσε την κάρτα του.

- Πρόσεξε πού θα την κρύψεις, δεν πρέπει να την βρει κανείς επάνω σου γιατί κινδυνεύεις.

- Καταλαβαίνω απόλυτα, σας ευχαριστώ.

Φεύγοντας η Βάσια από την Λαμία κατέβηκε στην Αθήνα. Εκεί αθόρυβα φρόντισε και ανέθεσε σε έναν ιδιωτικό ντέντεκτιβ την υπόθεση και γύρισε μετά στην Θεσσαλονίκη.

Αυτό που έμαθε ο ερευνητής από την ασφάλεια ήταν ότι δικαιούχος ήταν ο άνδρας του θύματος, δηλαδή ο Μαρκάκης και η αποζημίωση ήταν 50.000.000 δρχ. Στο διάστημα δε αυτό ο Μαρκάκης είχε διάφορες συναντήσεις με τη Νέλη, και μερικές της είχε καταγράψει ο ντέντεκτιβ. Τότε η Βάσια επισκέφθηκε και πάλι τον Στέργιο στο γραφείο του.

- Έχουμε αυτά τα στοιχεία τι μπορούμε να κάνουμε;

Ο Στέργιος πήρε τις φωτογραφίες που του έδωσε η Βάσια και τις κοίταξε. Ήτανε τρεις. Στην μία ο Μαρκάκης έτρωγε σε μία ψαροτεβέρνα κάτω από μία ψάθινη ομπρέλα με τη Νέλη. Στην άλλη ήταν πάλι οι δυο τους σε μια βραδινή έξοδο και στην τρίτη ήταν και πάλι μαζί επάνω σ' ένα εναέριο βαγόνι σ' ένα χιονοδρομικό κέντρο.

Ο Στέργιος πήρε πάνω από το γραφείο του το πακέτο με τα τσιγάρα και βγήκε στην βεράντα. Άναψε ένα τσιγάρο, ακούμπησε στα κάγκελα και κοίταξε προς την Πλατεία Πάρκου. Από κάτω του στην οδό Καποδιστρίου κυκλοφορούσε πολύς κόσμος. Για μια στιγμή είδε στο απέναντι πεζοδρόμιο μπροστά από τα δικαστήρια να ανηφορίζει μία εντυπωσιακή γυναίκα με μαύρα γυαλιά. Τότε θυμήθηκε τη Νέλη. Αυτές οι εντυπωσιακές γυναίκες πολλές φορές είναι ικανές να κάνουν τα πάντα. Έπρεπε πάση θυσία να βρει έναν τρόπο για να την παγιδέψει γιατί ένιωθε τύψεις που της επέτρεπε να κυκλοφορεί ελεύθερη ακόμη και να βρίσκει νέα θύματα. Μπήκε πάλι μέσα και κάθισε πίσω από το γραφείο. Η Βάσια καθότανε σε μία πολυθρόνα ακριβώς απέναντί του.

- Τον πατέρα σου ξέρεις αν τον ανέκρινε η αστυνομία;
- Ναι μου είπε ότι τον ανέκριναν αλλά δεν διαπιστώσανε τίποτα εναντίον του γιατί εκείνο το βράδυ ο πατέρας μου ήταν κοντά μου στην Θεσσαλονίκη.
- Αυτό είναι, αναφώνησε τότε ο Στέργιος.
- Δεν σας καταλαβαίνω, τι εννοείτε;
- Ο πατέρας σου ήρθε εκείνο το βράδυ κοντά σου για να έχει άλλοθι.
- Και πάλι δεν σας καταλαβαίνω.
- Δεν πειράζει, ξέρεις αν η αστυνομία έχει στην κατοχή της κανένα δακτυλικό αποτύπωμα;
- Απ' ότι ξέρω έχουν βρει ένα αποτύπωμα στο πρεβάζι του παραθύρου, γιατί με ρωτάτε;

- Ξέρεις αν η αστυνομία έχει ανακρίνει τη Νέλη;
- Όχι, αυτό δεν το γνωρίζω.
- Λοιπόν, θα παίξουμε ένα παιχνίδι, ας ελπίσουμε να πιάσει.
- Τι εννοείτε;
- Θα στείλεις ανώνυμα αυτές τις φωτογραφίες στην αστυνομία και συνάμα να τους πεις να εξετάσουν και την γυναίκα που φαίνεται σε αυτές γιατί την θεωρείς ύποπτη για το φόνο της κυρίας Μαρκάκη.
- Και τι θα βγει μ' αυτό;
- Πιστεύω ότι κάτι θα βγάλουμε.

Όταν έφθασε ο φάκελος με τις φωτογραφίες στην αστυνομία ο Διοικητής φώναξε μέσα στο γραφείο του τον αστυνόμο Δρίβα.

- Πάρε αυτές τις φωτογραφίες και θέλω το συντομότερο να φέρεις εδώ για ανάκριση αυτή τη γυναίκα και να τις πάρετε και δακτυλικά αποτυπώματα, πρόκειται για την υπόθεση Μαρκάκη.

Ο Βλάσης Δρίβας είχε ασχοληθεί με την υπόθεση αυτή γιατί υπηρετούσε στο ανθρωποκτονιών. Είχανε ανακρίνει μερικούς υπόπτους αλλά δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα και η υπόθεση εκκρεμούσε. Στην φωτογραφία αναγνώρισε τον άνδρα του θύματος, τον Μαρκάκη και έστειλε ένα περιπολικό να τον φέρει στο γραφείο του. Μπαίνοντας ο Μαρκάκης στο γραφείο του ο Βλάσης σηκώθηκε και τον χαιρέτησε.

- Συγγνώμη κύριε Μαρκάκη που σας ενοχλούμε αλλά θα ήθελα να δείτε κάτι φωτογραφίες γιατί θέλω μερικές πληροφορίες.

Όταν τις έπιασε αυτός στα χέρια του αμέσως έχασε το χρώμα του. Αναψοκοκκίνισε και κοίταζε γύρω του σαν χαμένος.

- Την γνωρίζετε αυτή τη γυναίκα κύριε Μαρκάκη;
- Ναι, είναι μια οικογενειακή μας φίλη.
- Πώς λέγεται κύριε Μαρκάκη;
- Νέλη την λένε.
- Νέλη, τι;

- Νέλη Μανέττη και μένει στην Κηφισιά.

Του έκανε και μερικές άλλες ερωτήσεις και μετά του είπε ότι ήταν ελεύθερος. Μετά έστειλε ένα περιπολικό στην οδό που του είπε ο Μαρκάκης και είπε στον οδηγό να φέρει μαζί του την κυρία Νέλη Μανέττη. Ο αστυφύλακας οδήγησε τη Νέλη σε ένα δωμάτιο που είχε δύο καρέκλες και στην μέση ένα γραφείο. Εκείνη την ώρα ήταν άδειο. Την παρακάλεσε να καθίσει στην καρέκλα και πέρασε σε άλλο γραφείο όπου καθότανε ο Βλάσης.

- Κύριε αστυνόμε, η κυρία είναι μέσα και σας περιμένει.

Όταν άνοιξε την πόρτα ο Βλάσης είδε μία πανέμορφη γυναίκα γύρω στα τριανταπέντε να κάθεται με το ένα πόδι πάνω στ' άλλο.

- Αστυνόμος Δρίβας, της είπε, με συγχωρείτε αλλά θα ήθελα να σας κάνω ορισμένες ερωτήσεις σχετικά με έναν φόνο της κυρίας Μαρκάκη, θέλετε να απαντήσετε ή θέλετε δικηγόρο;

- Όχι δεν με πειράζει καθόλου.

- Ωραία λοιπόν, την γνωρίζατε την κυρία Μαρκάκη;

- Ναι την γνώριζα, ήμασταν φίλες.

- Δηλαδή είχατε οικογενειακή φιλία ή σας συνδέει τίποτε άλλο;

- Όχι, είχαμε απλώς οικογενειακές φιλίες.

- Μετά το θάνατό της συναντηθήκατε ποτέ κάπου με κάποιο μέλος της οικογένειας;

- Όχι, μετά χαθήκαμε και δεν είχα πλέον καμία συνάντηση με άλλον.

- Ούτε με τον σύζυγό της;

- Όχι, μία μέρα τυχαία συναντηθήκαμε σ' ένα καφέ αλλά τίποτε περισσότερο.

- Ευχαριστώ πολύ που διαθέσατε λίγο χρόνο σας, θα σας πείραζε να σας πέρναμε τα δακτυλικά αποτυπώματά σας;

- Όχι δεν έχω κανέναν λόγο να αρνηθώ.

- Σας ευχαριστώ, περιμένετε λίγο να στείλω έναν υπάλληλο και σε λίγο θα είστε ελεύθερη. Βγήκε έξω από το δωμάτιο και πήγε στον οδηγό του περιπολικού.
- Πηγαίνετε μέσα να πάρετε τα αποτυπώματα της κυρίας, και μετά να την πάτε στο σπίτι της.

Όταν πήρε στα χέρια του ο Βλάσης τα αποτυπώματα της Νέλης πήγε στο γραφείο του κάθισε και είπε να του φέρουν τον φάκελο της δολοφονίας Μαρκάκη. Μέσα στα στοιχεία υπήρχε και ένα αποτύπωμα που είχαν βρει στον κήπο από ένα αθλητικό παπούτσι γιατί το βράδυ της δολοφονίας είχε προηγηθεί νεροποντή και υπήρχε και ένα αποτύπωμα από αντίχειρα. Με μεγάλη του έκπληξη είδε ότι το αποτύπωμα ταίριαζε απόλυτα με αυτό της Νέλης και επισκέφθηκε αμέσως τον Διοικητή. Τότε πήρανε από τον Εισαγγελέα ένταλμα σύλληψης και την άλλη μέρα η Νέλη συνελήφθη για να ανακριθεί. Συνάμα η αστυνομία έκανε έρευνα σπίτι της και σε μία ντουλάπα βρήκε μία φόρμα και ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια που τα πήρε.

Όταν κάνανε αντιπαράθεση με το αποτύπωμα του δεξιού παπουτσιού διαπιστώθηκε ότι ταίριαζε απόλυτα με το αποτύπωμα του κήπου. Κατόπιν όλων αυτών των συντριπτικών στοιχείων η Νέλη έσπασε στην Ανάκριση που έγινε και τα ομολόγησε όλα. Είχανε δεσμό με τον Μαρκάκη εδώ και δύο περίπου χρόνια. Τελευταία η επιχείρηση του Μαρκάκη δεν πήγαινε καλά και τότε της ανέφερε για την ασφάλεια της γυναίκας του. Συνεννοηθήκανε και αποφάσισαν να την βγάλουν από τη μέση για να πάρει την αποζημίωση. Το βράδυ του φόνου ο Μαρκάκης ανεχώρησε για Θεσσαλονίκη για να μην τον υποψιασθούν αλλά φρόντισε να αφήσει ένα παράθυρο του σπιτιού ανασφάλιστο, τότε ανέλαβε δράση η Νέλη για τα υπόλοιπα...

Μία μέρα μετά από λίγο καιρό ένα μεσημέρι που ο Στέργιος ήταν στο γραφείο του και κρατούσε κάτι σημειώσεις χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Βάσια.

- Κύριε Στέργιο, έχουμε ευχάριστα νέα. Η Νέλη συνελήφθη μαζί με τον πατέρα μου για την δολοφονία της μητέρας μου.

Τότε ο Στέργιος χαμογέλασε από ικανοποίηση. Ένα πικρό χαμόγελο σχηματίσθηκε στα χείλη του. Επιτέλους, η Νέλη ήταν στα χέρια της δικαιοσύνης. Η δολοφόνος με το αγγελικό πρόσωπο θα έδινε λόγο των πράξεών της. Έκλεισε το γραφείο, κατέβηκε κάτω και πήρε τον δρόμο για το σπίτι του. Όταν μπήκε μέσα η μικρή κοιμότανε στην κούνια της και η Ρούλα βρισκόταν στην κουζίνα.

- Τι έγινε Στέργιο, πώς πήγε το γραφείο σήμερα;

Πήγε κοντά της, την φίλησε στο μάγουλο και χαμογελώντας της είπε.

- Σήμερα Ρούλα ήταν μια χαρούμενη μέρα. Αλλά σκέφτηκα ότι αυτές τις ημέρες πρέπει κανένα απόγευμα να ανεβούμε προς την Αρχοντική.

- Ναι Στέργιο μου και εγώ το σκέφτηκα αυτό, θα πάμε να προσκυνήσουμε και μετά θα πάμε πιο πέρα να επισκεφτούμε ένα παλιό φίλο....

7 – 3 – 2014